

Hind 17 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

BARBIE REISIKARP

LEMMIKLOOMANDUS

SÜDA LILLEPOTIS

VINGED AUTOD

RESIKIRJU

KOOLIMULLID

PEAMINISTER VASTAB

LASTE KÜSIMUSTELE

**KESET KANGET TUISUPÖÖRIST
HOIAN KINNI KELGUNÖÖRIST**

**KELGUL ISTUB VÄIKEVELI
KELLE AASTAID AINULT NELI**

**MUL JUST SAMAPALJU KUNA
SÜNDISIN TA KAKSIKUNA**

**SIISKI SUUREMAKS END PEAN
SEST JUST MINA KELKU VEAN**

**VAHEPEAL KUI VELI VEAB
TEMA SUUREMAKS END PEAB**

**NII ME MUUDKUI LÄHEME
KUIGI TUISK EI VÄHENE**

**ISE TEEME LUMME RAJA
LÄHME TÄPSELT KUS MEIL VAJA**

**OLE TASA SIIS SA KUULED
KUIDAS LENDAB LINNUPARV
NAD ON KÕRGEL NAD EI PAISTA
NEID ON ARVAMATU ARV**

**KUI SA SILMAD KINNI PANED
LASED LÖDVAKS JALAD-KÄED
JA KUI MILLESTKI EI MÖTLE
SIIS NEID VAIMUSILMAS NÄED**

**KUULDUST-NÄHTUST TINGIMATA
TEISTELEGI KÕNELE
AGA MITTE KÕIKIDELE
IKKA AINULT MÕNELE**

Talv

**Talvemaal on omad rajad,
talvemaal on omad ajad.
Talvel lumehelbeid langes,
koguti nad suurde hange.
Siis, kui kõik nad olid hanges,
oli lumerookija kange.**

**Talvel rohi ei kahise,
puulehed ei kahise.
Ainus puu, mis veel on haljas,
ainus puu, mis pole paljas,
on kuusk,
mille all on üks murdunud suusk.**

Maarja Altermann
Vanalinna Hariduskolleegeiumi
5.T klassist

Paul-Eerik Rummo

24. veebruaril tähistame Eesti Vabariigi 81. sünnipäeva. Hea Lapse ning ta sõprade ja sugulaste küsimustele nõustus vastama meie riigi peaminister MART SIIMANN.

■ **Kas tahtsite juba väikesest peast peaministriks saada? Kas arvate, et Teie lastest võiksid saada samuti peaministrid?**

Ei, väikesest peast tahtsin saada autojuhiks või tuletõrjujaks. Keskkoolis hakkas mulle meeldima õpetaja amet, kuid kui ülikoolis õppides (ja juba isa olles) mõnda aega seda ametit pidasin, siis leidsin, et minust siiski väga head õpetajat ei saa...

Mul on 2 poega, kes on juba suured mehed ja ise isad: Alvar saab tänavu 30, Martti 29aastaseks. Mul on neli lapselast – kummalgi pojal kaks poega: Rasmus, Robin, Martin ja Allan. Allan käib juba koolis, Rasmus pole veel aastanegi. Ma pole mõelnud, et mu pojapoegadest saaksid ministrid, peasi, et neist tuleksid tublid mehed ja et nad leiaksid ametid, mis neile meeldivad ja mis nende peredele meeldivad. Peaministri ametist pole ma isegi mõelnud, aga poliitika on keeruline ja üllatusi täis.

■ **Missugune on Teie haridus ja kas sellest on kõrgel ametipostil kasu?**

✦ Lõpetasin Tartu Ülikooli eesti filoloogina, lisaerialana õppisin psüh-

holoogiat. Igas ametis tuleb leida oma juhtimise-käitumise viis, mu alluvatele vist ei meeldi see, et parandan vahel nende vigu, aga ma tahaksin, et kõikjal räägitaks head ja õiget eesti keelt. Ka psühholoogia õppimisest on kasu, sest mu töö on igapäevane suhtlemine – pidevalt on tegemist probleemidega, vahel tuleb järele anda, vahel oma arvamusi parandada... Nii oli hiljuti tegemist Eesti-Läti "lihasõjaga", mis ei tahtnud kuidagi lõppeda. Kohtusime Läti peaministriga nelja silma all, arutasime asja rahulikult, teineteist mõista püüdes – ja probleem leidis ki lahenduse.

■ **Kas Teile lapsena meeldis kirjutada?**

Alguses ma justkui hābenesin paberile panna seda, mida tegelikult mõtlesin ja tundsin. Sulg läks mul lahti 9. klassis, siis avaldati mu kirjandeid ka almanahhides. Õppisin Tartu 5. keskkoolis, mida praegu kutsetakse Tamme gümnaasiumiks. Mul oli väga hea kirjandusõpetaja – Irene Leisner, tänu talle läksingi eesti filoloogiat õppima. Tartus käies püüan ikka iga kord oma vanade õpetajatega kohtuda.

■ **Mis oli Teie lemmiktoiduks väikesest peast ja mis on praegu? Kas Teil on hobisid?**

Mul polnud ei lapsena ega ole ka praegu tõrget mingi toidu vastu, kuid eriti armastan kalatoite – armastan neid teha ja ka kala pūūda. Kalastamine ongi üks mu hobidest. Marke pole ma kogunud, kuigi isa kinkis mulle oma suure margikogu. Loodan, et kord hakkavad ehk lapselapsed seda täiendama. Mulle meeldis juba koolipōlves fotosid teha, nüüd oskan ka videokaamerat kasutada. Ja muidugi armastan ma lugeda, nii palju kui aeg vähegi lubab.

■ **Kas peaministri töö jätab palju vaba aega?**

Kahjuks on mu tööpäevad pikad: hommikul turvameestega tööle ja õhtul peale 9 jälle turvameestega koju. Suvel olen proovinud veidi vabamalt liikuda, kuid see ei ole eriti õnnestunud. Ajalugu on näidanud, et Eestis ei olda peaministri postil kuigi kaua. Minul sai 17. jaanuaril täis aasta ja 10 kuud selles ametis, ning seni olen kestvuselt kolmas –

ainult Konstantin Päts ja Mart Laar on minust kauem sellel kohal olnud. Iga päeva tuleb maksimaalselt kasutada ja seepärast ei jää palju vaba aega.

■ **Koonderakond, keda te juhite, tegi isadepäeval ilusa algatuse: igale lastekodulapsele väike taskuraha! Kas olete käinud lastekodudes ja kas Te ei karda, et suuremad võivad vähematelt nende kroonid-sendid ära võtta?**

Olen lastekodudes käinud ja arvan, et alati peab mõtlema ka neile inimestele, kellel parajasti ei lähe hästi – kes on vanad, haiged, ilma vanemate toeta. Igal ametipostil – eriti kõrgel – peab oma tööd tege-ma südamega. Ja ehkki otstarbekam on kahtlemata raha paigutada sinna, kus ta hakkab ruttu sisse tooma ja muudab riigigi tugevamaks, tuleb siiski aidata ka neid, kes ise hakka-ma ei saa. Kujutus, et Toompealt saab kõike juhtida, pole kahjuks õige. Iga kool ja lastekodu peab en-nast ise juhtima. Tahaksin loota, et lastekodud jagavad seda kasvan-dikele antavat taskuraha õiglaselt ja peavad silmas, et väiksematele või nõrgematele liiga ei tehtaks.

■ **Kellele saadate sõbrapäeval kaarte?**

Kaartidega on lugu nii, et vanasti olen neid küll saatnud, aga sellel ametipostil, pean tunnistama, saade-takse minu eest ka kaardid ära... Aga mu parim sõber on mu abikaa-sa Maarika, ja tema ei unusta ühelgi tähtpäeval õnnitluste saatmist.

■ **Hea Laps tervitab nii sõbrapäeva kui vabariigi aastapäeva puhul kõiki sõpru – nii suuri kui väikesi! Ühtlasi täname Koonderakonda, kes tellis meie ajakirja kõigisse Eestimaa lastekodudesse!**

Peaministri jutul käis Leelo Tungal

Liblikmees ja lendkurat

Pealtnägijate kirjelduse põhjal tehtud joonistus Jersey kuradist, mis ilmus 1909. aastal ühes Philadelphia ajalehes

pikkune hall kogu, seljal kokkupandud tiivad, ja silmitses liginevat autot kiiskavpunaste silmade-ga, mis tundusid vaatavat otse keha ülaosast, sest pead ega kaela polnud võimalik eristada. Hirmunud juht vajutas gaasi põhja ja kihutas 160 kilomeetrise tunni-kiirusega edasi, lendu-tõusnud hirmutis aga püsis heledalt kriisates hõlpsasti tükk aega nende auto kannul ja kadus alles siis, kui kohkunud seltskond esimeste linnamajadeni jõudis.

See polnud sealkandis mitte esimene sama-laadne juhus. 1961. aastal oli sarnane koletis keset teed seistes ühe ligineva auto juhile ja kaas-sõitjale tõsise hirmu nahka ajanud, siis 3 meetrise siruulatusega tiivad äkitselt lahti löönud ja püstloodis õhku tõusnud. Roger Scarberry juhtumi

järele aga nähti toda ilmutist lausa ridamisi – järgnenud 13 kuu jooksul väidetavalt üle 100 korral. 1967. aasta lõpul kadus *Liblikmees* (nagu talle nimeks oli pandud) paraku sama ootamatult nagu ta oli ilmunudki ja teda ei nähtud enam kordagi.

Liblikmeest peeti küll suureks kuraks, küll isegi ufonaudiiks, ent alles 1988. aastal tuli uurija Mark Hallile meelde, et Ozarki mägede ja Allegheny platoo (mis asub Lääne-Virginia naabruses) indiaanlased ja esimesed valged asunikud olid kindlad, et sealkandis elutses hiidöökull, keda

nad nimetasid *suurkakuks* või *vali-huikajaks*. Ühtki sellist öökulli pole seni küll tabatud, kuid igatahes seletaks see hästi Liblikmehe välimust – kaasa arvatud suured silmad, mis tunduvad pimeduses punakalt läikivat.

Veelgi iseäralikum lendolevus aga oli Ühendriike külastanud juba aastal 1909, mil seda nägi terve hulk inimesi New Jersey's ja sellega külgnevatel Pennsylvania piirialadel. Kõige üksikasjalikum kirjeldus selle kohta pärineb Bristol'i postiülemalt E.W.Minsterilt, kes 1909. aasta 17. jaanuari hommikul kuulis Delaware'i jõe poolt kostvat võigast huiget. Seejärel lendas üle jõe kogu, mida Minster pidas esmalt suureks toonekureks, kuid lähemale jõudes nägi postiülem oma jahmatuseks, et elukal oli pikk väljasirutatud kael, kaks paari jalgu (neist esimene lühem kui teine) ja kaks pikka õhukest tiiba. Kõige veidram aga oli olevuse pea, mis meenutas jäära oma, kuna seda ehtisid kaks keerdsarve. Lennult tõi loom kuuldavale uue verdarretava karje, midagi huilge ja vile vahepealset, mis algas väga kiledalt ja kõrgelt, lõppes aga väga madalalt ning kähisevalt.

Kuna seda olevust veel mitmel korral nähti, leiti ümbruskonnast ka veidraid jälgi, mis näisid olevat kapjadega tehtud ja esinesid mitte ainult maapinnal, vaid ka... lumega kaetud katustel! Pole siis ime, et too tõeliselt uskumatu elukas *Jersey kuradiks* ristiti. Paraku – või õnneks – lõpetas too arvatav põrguline peagi oma tembutused ning kadus jäljetult, jäädes tänapäevani täielikuks mõistatuseks.

1966.

aasta 15. novembri hilisõhtul avanes Roger Scarberry'le, tema naisele ja nende kahele tuttavale Lääne-Virginias, Point Pleasanti läheduses asuvas mahajäetud laskemoonatehasest mööda sõites jubedustäratav vaatepilt. Tee ääres seisis kahel inimsarnasel jalal ligi kahe meetri

Koolimull

Ennustame!

● Kirjutan teile käe järgi ennustamisest. Kõigepealt tuleb tähelepanelikult vaadata sõbra vasakut peopesa.

SÜDAMEJON räägib tunnetest. Ühtlane kindel joon märgib truudust, kahekordne joon truudusetust. Inimest, kellel on jäme südamejoon, peetakse tasakaalukaks.

SAATUSEJON, kui ta on selgesti eristatud, tähendab õnne. Tugev saatusejoon tähendab seda, et saatusel on sinu elus kindel roll. Saatusejoone puudumisel kuulad sa jutte saatusest niisama suure huviga, nagu lehm, kellele kõneldakse lennukist.

ELUJON kaudu võib ennustada inimese edukust. Tugev joon on märk tohutust energiast, nõrk aga heast iseloomust. Häbelikel inimestel on tihti peaaegu märkamatu elujoon. **PEAJON** selgitab mõttemaailma. Lainetav peajoon jutustab uhkusest. Katkendlik peajoon pajatab aga otsustusvõimetusest.

Liis Varik Tallinnast

Tere, Hea Laps!

● Saadan Sulle koolimulle!

Mida tähendavad nädalapäevad?

- Esmaspäev** – rõõm.
- Teisipäev** – kingitus.
- Kolmapäev** – südamerahu.
- Neljapäev** – ootus, võõrad.
- Reede** – pahandus, meelepaha.
- Laupäev** – külaline, üllatus.
- Pühapäev** – meeldiv armastus.

Mida toovad sünnipäevad?

- Esmaspäeval** – meeldid kõigile.
- Teisipäeval** – häbi.
- Kolmapäeval** – mure.
- Neljapäeval** – ootamatu kohtumine.
- Reedel** – õnn.
- Laupäeval** – soovide täitumine.
- Pühapäeval** – pahandused.

Katrin Õunpuu
Paldiskist

TERE TOIMETUS!

Läkitan Teile ka kolmanda kirjakese, sest Hea Laps, on tõesti üks tore ajakiri. Palusite saata koolimulle. Mina kirjutan teile käe järgi ennustamisest. Seda on lihtne teha. Kõigepealt tuleb tähelepanelikult vaadata sõbra vasakut peopesa.

Südamejoon räägib tunnetest. Ühtlane kindel joon märgib truudust, kahekordne joon truudusetust. Inimesel, kellel on jäme südamejoon, peetakse olevat tasakaalukas.

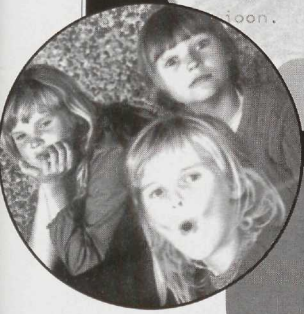
Saatusejoon: selgesti eristatud joon tähendab õnne, kui saatusejoon on tugev, jutustab see seda, et saatusel on sinu elus kindel roll. Saatusejoone puudumisel kuulad sa jutte saatusest niisama suure huviga, nagu taipab lehm lennukist.

Elujoon kaudu võib ennustada inimese edukust. Tugev joon on märk tohutust energiast, nõrk aga heast iseloomust. Häbelikel inimestel on tihti peaaegu märkamatu elujoon.

Peajoon selgitab mõttemaailma. Lainetav peajoon jutustab uhkusest. Otsustusvõimetusest. Katkendlik peajoon pajatab aga otsustusvõimetusest.

siidajoon
joon

peajoon
saatusejoon

Vistel-vastel liugu laskma!

pildi joonistas Peeter Pajo

Veebruaris – küünlakuus – on liiksaks Eesti Vabariigi aastapäevale ja valentinipäevale veel üks tore tähtpäev – vastlad! Vanasti läksid sel päeval nii noored kui vanad saanide-kelkudega liumäele ja laulsid sellest alla sõites:

"Vistel-vastel poisikene,
ei vastel toassa seisa,
vastel vahib vainiulla,
kükitab küla vahella,
ootab liulaskijaida,
kelgu peale istujaida.
Linad saavad liulaskijalle,
kelgu peale istujalle,
ebemed eestvedajalle,
takud taganttõukajalle!"

Vanarahvas ennustas, et kes teeb kõige pikema liu, see saab ka pikimad linad. Ära arva, et vanasti olid hirmus pikad sängid, mis vajasid pikki voodilinu – tollal laiusid iga talu maadel linapõllud ja perenaised- peretüt-

red kodusid kodus ise nii särgi- kui sängiriided. Pikematest linataimedest saadi ka pikemad ja peenemad linakiud.

Noored vurrised eriti ei hoolinud – nemad kasutasid seajalakonte enustamiseks. "Saatuse sõrmeks" olid seesuguse maagia puhul tublid Krantsid ja Pollad. Iga piiga aetas oma välja valitud kondi põrandale ning kelle kondi kutsa kõigepealt hambusse võttis, see pidi esimesena ka mehele saama.

Vastlapäeva toidulaual pidi kindlasti olema seajalgadega keedetud herne- või oasupp ja odrajahust pannkoogid. Tänapäeval pakutakse pannkookide asemel vastlakukleid, mille "mütsi" alla pannakse kena kuhjake vahukoort.

Lapsed käisid vastlapäeval ringi kondivurri vuristades. Patareidega liikuvaid lelusid tollal veel polnud, ja vastlavurri

valmistamiseks puuriti sea säärecondisse augud, millest läbi torgatud nõotide vahel tegi yurr kiiresti pööreldes isevärki vuhisevat häält.

Mõnes kandis – näiteks Läänemaal – käidi vastlapäeval kada ajamas. Kadaks nimetati kaltsudest meisterdatud palli, millega nooremat sorti mehed mängisid isevärki "hokit" – kaltsupalli üksteise võidu kaigastega togides püüdsid nad selle võimalikult kiiresti ajada oma küla piiridest välja naabrite alale.

Mõnel pool arvati, et kui vastlapäeval kõvasti pesu pesta, siis seisavad aasta ringi kõik asjad valged. Tänapäeval teeb vastlanõiduse-töö ära pesuvalgendi... Aga liulaskmine on praegugi niisama vahva kui vanal ajal.

Heal lapsel on teadagi mitu nime. Vastlapäeva on nimetatud veel ka lihaheitmis-, pudru-, pupu- ja liupäevaks.

1. Kui kuuled, et su parim sõbratar on leidnud uue seltsilise, siis...

- ♥ – räägid sellest kohe oma sõpradele.
- ♥ – pärid temalt aru.
- ♥ – see uudis ei kõiguta sind.

2. Kui sõber õpetab sulle mingi triki, siis ...

- ♥ – õpetad selle kohe teistele edasi.
- ♥ – ainult demonstreerid seda teistele.
- ♥ – unustad selle igaveseks.

3. Kuidas sa tavaliselt oma tundeid – rõõmu, viha, kurbust – väljendad?

- ♥ – Puhked nutma.
- ♥ – Joonistad pildi.
- ♥ – Hoiad kõik enda teada.

4. Kes räägib sinu kodus kõige rohkem telefoniga?

- ♥ – Loomulikult sina ise.
- ♥ – Sinu väikevend.
- ♥ – Kõnelemisest ei hooli mitte keegi – võimaluse korral on automaatvastaja kogu aeg sisse lülitatud.

→ Minu sõber
Mariliis Leitud
Jõhvist

Kas oled jutuputukas või tummahammas? Selle testi abil saad teada oma loomuse varjatud küljed...

5. Kas sinuga on juhtunud seda, et jätab midagi välja ütlemata, sest see tundub sulle tobe või igav?

- ♥ – Mitte kunagi.
- ♥ – Mõnikord.
- ♥ – Sageli.

6. Kui ema palus sul öelda, mida sa telefonis rääkisid, siis sa

- ♥ – mängid kogu jutuajamise nagu lindilt maha.
- ♥ – Vastad: "Ah, ei midagi erilist..."
- ♥ – Võtad vestluse kokku ühe lausega.

7. Oma sõbra või sõbratariga koos olles meeldib sulle

- ♥ – igasuguseid lugusid välja mõelda.
- ♥ – tema juttu kuulata.
- ♥ – temaga koos muusikat kuulata või pilli mängida.

8. Millise neist esemetest sa endale valiksid?

- ♥ – Ilmeilusa kivikillu.
- ♥ – Viitset punutud korvi.
- ♥ – Lukku käiva päeviku.

9. Kodus on sinu lemmikpaigaks

- ♥ – köök.
- ♥ – elutuba.
- ♥ – sinu oma tuba.

10. Kujuta ette, et sul on hädasti vaja üks

kingitus oma tупpa ära peita.

Kuhu sa ta paned?

- ♥ – Padja alla.
- ♥ – Voodi alla.
- ♥ – Kappi raamatute taha.

↓ Sõbra portree
Kadri Küttis
Jõhvist

Vaata lk 8

Kas sa oskad saladust hoida?

♥ Loe kokku vastuste juures asuvate siidamete arv ja leia endale sobiv iseloomustus!

Kõige rohkem rohelisi südameid.

Jutuputukas.

Kahjuks ei oska sa saladusi hoida. Keegi usaldab sulle mingi saladuse ja sina kuulutad seda vahetunnis juba tervele koolile. Elad justkui teiste inimeste elu. Proovi järele, kui rahustavalt võib mõjuda vaikus. Avastad, et omaette olemine peidab endas palju sügavamaid saladusi kui need, mida koolikaaslastelt kuuled.

Kõige rohkem kollaseid südameid.

Laululind.

Saladuse hoidmine ei ole sulle päris võõras, kuid mõnikord kaldud teelt kõrvale. Pealekäämise korral sa murdud ja laod kõik välja. Oled iseloomult rahulik ja enesekindel, aga vahel lähed endast välja ja hakkad patrama nagu tat-raveski. Siis on sind juba võimatu peatada.

Kõige rohkem punaseid südameid.

Usaldusväärne isik.

"Piinake mind kasvõi tuliste raudoradega, aga oma saladust ma ei reeda!" – selline on sinu elu juhtmõte. Keegi ei suuda sind oma arvamust muutma panna, isegi ema mitte. Esemetest sarnaned sa raudkapi ja loomadest kalaga. Sõbrad leiad endale kogu eluks. Nad usaldavad sind rohkem kui kedagi teist. Pane siiski tähele, et sa päris tummaks ei jää!

Õie Indre

Kirjalaps

Oskar Lutsu jälgedes Paunvere disko

Kui Arno isaga koolimajja jõudis, oli disko juba alanud. Kooliõpetaja kutsus mõlemad oma tuppa, kõneles nendega natuke aega, käskis Arnol olla hoolas ja viisakas tüdrukute vastu ning seadis klassi kõige pimedamasse ja rahvarohkemasse nurka. Seal oli ka üks pikkade juustega poiss. Siis käskis õpetaja Arnol mõne tüdruku tantsima võtta ja Arnol ei olnud nüüd enam aega mõelda muule, kuna tuli keegi tüdrukutest tantsupõrandale viia.

Ta oli paar tantsu tantsinud, kui tema kõrvale ilmus pikkade juustega poiss ja küsis: "Mis koolmeister ütles, kui te tema toas olite?" Arno teadis, et diskol ei tohi tüdrukut üksi tantsima jätta, ja vastas seepärast: "Ah, pole sinu asi!"

Agaga teine ei jäänud sellega rahule. Küsija jäi seisma, nuuskas nina ja päris: "Kas koolmeister ei ütelnud, et disko ajal pole viisakas indiaanlastest rääkida?" – "Ta ei lausunud sellest ainsatki sõna." – "Oj, minule ütles küll! Mul oli ka suur pakk neid jutte ühes, praegugi teised

kapis.

Kas sa oled lugenud "Ameerika metsadest"? Vaata, kus oli ikka mees, kaheteistkümne punanaha vastu võitles üksipäini! Kui ei usu, loe ise!" – "Kes see oli?" – "Kentuki Lövi!"

Arno saatis tüdruku kohale, vaatas oma sõbrameest imestunult. Too nägi punkari moodi välja. Punkar mis punkar! Arno polnud oma elus veel kunagi punkarit näinud. Punkar aga ei andnud kauem ennast vaadata.

Korraga astus nende juurde õpetaja, kes ütles: "Toots, mis sa siin lobised? Me tegime disko selleks, et saaksite tantsida, aga mitte lobiseda!"

Kai Pettai Leevi põhikooli 8. klassisit

Salmik, salmik, vaata ette!

Tanja Serova
Paldiskist saatis
Triibu-Liinele seni
tundmatuid salmikuvärsse.

Kimbuke punaseid roose,
üksainus okasroos –
see tuletagu Sulle meelde,
et olime kord koos.

Kaduv on kõik,
mis elus on ilus,
jääv on vaid mälestus,
mis tihti on valus.

Elu on ilus,
kui puna on palgel.
Lilled on kenad,
kui õied on valged.

Armasta poissi,
kes pole nii ilus –
kui Sa ta kaotad,
siis pole nii valus.

Valusad on suudlused,
mis jäävad suudlemata,
valusad sõnad,
mis jäävad ütlemata.

Helerin Väroneni
vanaema salmikust –
aastast 1964.

Vaata ette, armas laps,
ilm on nagu hiirelõks.
Lähed rasva maitsema,
oled lõksus korraga.

Elu on fantaasia,
Aafrika ja Aasia.

Sõpra otsi südamega,
Aga mitte silmadega.

On kaljusid, mis ei purune.
On mälestusi, mis ei unune.

Kuldsele lapsepõlvele pöörad Sa selja.
Pärast kahetsed küll,
kuid siis juba hilja.

Elu õpid tundma alles sihtjaamas,
kuid kahjuks ei müüda pileteid
tagasisõiduks.

Olgu helge sinu tulevik
elutee lainete sees.
Juhtigu saabas Sind sinna,
kus õnnelik elutee.

Evelin Pedak
Tartumaalt on
vahepeal oma salmikogu
täiendanud.

Pea meeles ikka Sa mind,
mis sest, et vahel
kiusasin Sind.

Kui tahad olla tubli plika,
siis iga poisi eest kiirelt Sa lippa!

Poisi juttu uskuda
on sama mis soola külvata.
Sool ei iial idane,
poisid tõtt ei kõnele.

Muretse endale
uusi sõpru,
kuid ära unusta vanu!

Hea, kui koer on sõber.
Halb, kui sõber on koer.

Ükski poiss pole truu
üle kolme kuu!

Ära kahetse tehtud lollusi,
vaid tee uusi ja hullemaid!

Kui jõuad Tallinn-Tartu maanteed mööda sõites Järvamaale, siis näed tee ääres suurt punast südant. See ei ole sinna paigutatud sõbrapäeva mälestuseks, vaid selleks, et tähistada Eestimaa keskaega, kus asub väike haljas Paide linn. Suviti peetakse Paides päepäevi. Paari nädala jooksul loob kümnekond skulptorit linnas uusi kivikujusid.

• Paul Mänd sai tahumiseks dolomiidilahmaka, milles peitus peru hobune.

Kus on kivi kuningas?

Ka kujude paigutamine on omaette kunst. Iga skulptuur vajab isemoodi ümbrust – üks sobib hästi mõne hoone ette, teine vajab silmapaistmiseks muruplatsi, kolmas kipub hoopis mäenõlvakule. Muidugi ei jaksa ka kõige tugevam musklimees dolomiitkuju süles või seljas vajalikku kohta tassida – selle töö teevad ära autod ja kraanad. Aga kui kujule on leitud ta õige paik, siis ei kujuta seda pargisoppi või hoovi enam ilma skulptuurita ettegi.

Igal linnal on oma omapära. Sellist kujude kollektsiooni, nagu Paides näha võib, mujalt ei leia. Nii et kui satud Paidesse, Eestimaa südamesse, siis vaata kindlasti ka skulptuure – neid leiad seal kõikjal!

• Kui näed tee ääres Laur Tiidemanni skulptuuri "Hääletaja", siis ära kipu teda autosse kutsuma – temale meeldib just nimelt Paides hääletada.

• Kirke Kangro "Oo, Paide!" on pildil alles lamavas olekus – veel hulki liigset kivi peab tolmu õhku tõusma, enne kui kuju hakkab suure suuga Paidet kiitma.

Kas Paides elasid vanasti ainult paid?

Eks sealgi ole – nagu kõikjal – nii paisid kui pahu. Aga linn pole oma nime saanud mitte pailaste, vaid just nimelt PAE järgi – esialgselt olevat Paidet nimetatud Paedeks. Paest (täpsemalt öeldes rahkpaest ehk dolomiidist) tahatud kujud Paides on enamalt jaolt kangesti popid ja kaasaegsed, sest nende autoriteks on noored skulptorid. Kuigi skulptuuride kallal töötades muutuvad noorte kunstnike juuksed ja kulmud soliidselt halliks, kuna õhk on täis peenikest heledat pae-tolmu. Kõvast kivist oleks ainult peitliga tahudes väga raske skulptuuri teha – tänapäeval on kujuritele lihvimistööks abiks elektrijõul töötavad ketaslõikurid. Ei tea, kuidas küll kujurid tulid toime vanasti, kui elektrit ei osatud kasutada? Küllap kulus siis kujude loomiseks mitukümmend korda rohkem aega ja jõudu...

Paelahmakad Eestimaa südames

Fotod: Mikk Raude (Maaleht) ja Leelo Tungal.

Kivil on oma hing.

Mõned kujurid ütlevad, et igas kivil on peidus kuju – tuleb ainult üleliigsed tükid killud maha raiuda ja skulptuur "vabaks lasta". Paides saab iga kujur töötlemiseks erineva kivilahmaka – mõni tükk on pikergune, mõni jälle kandiline, mõni nagu kivistunud tordilõik. Kangesti põnev on jälgida, kuidas kividest hakkavad kujud "välja tulema". Ainult et kaua skulptorite tööplatsil viibida on raske – tolmu tükib suhu ja silma ning kõrvad lähevad masinamürast lukku. Kujurid kasutavad seepärast suu ees respiraatoreid, panevad tropid kõrvadesse ja prillid silme ette.

• Lea Armväarti "TV" kineskoop on sile – nagu päris. Kes teab, võib-olla hakkab ta kunagi ka pilti näitama!

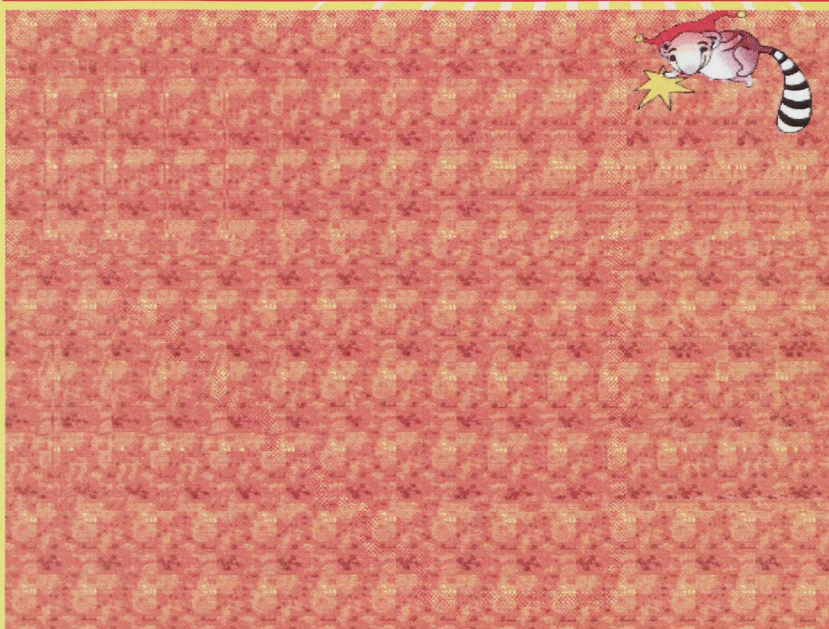
Hea Laps tänab abi eest Soome päevalehe Kaleva fondi!

Kus nüüd läheb nuputamiseks

Mõistatuse joonistas
Tiina Möttus Jürist

Mis on pildile kirjutatud?

Pildi koostas Vassili Smirnov

Rehkendamist Grigori Osteri "Ülesannete kogumikust"

? Petja mõtles välja ühe arvu ega öelnud kellelegi, millise. Sõbrad said Petja kätte ja sundisid teda sellele arvule lisama veel 5, seejärel aga sellest lahutama 3. Pärast seda löid nad vastu Petja nina nipsu seni, kuni poiss tunistas, et tulemuseks on 12.

Uuri järele, missugune oli arv, mille Petja välja mõtles ja mida ta sõprade eest varjas!

? Üks kolmanda klassi õpilane võib kere peale anda kolmele esimese klassi õpilasele, aga neli esimese klassi poissi annavad juba ise kolmanda klassi poisile kere peale.

Kes on alguses võidukas ja kes võidab lõppude lõpuks, kui üksteisele hakkab kere peale andma 12 kolmanda klassi õpilast ja 49 esimese klassi õpilast, hiljem aga kihutab huilates appi veel 5 esimese klassi ja 3 kolmanda klassi poissi?

? Koolilaua pikkus on 110 cm, laius 50 cm.

Mitu nooltega läbistatud südant löikas oma koolilaua sisse nõbinina Serjooga, kui on teada, et ta täitis südametega kogu lauplaadi ja iga süda võttis enda alla 20 cm²?

? Peitusemängu ajal puges 5 poissi lubjatünni, 7 – rohelist värvi sisaldavasse toobrisse, 4 – punase värvi tünni ja 9 söekasti. Poiss, kes läks neid otsima, kukkus kogemata kollase värvi tünni.

Mitu värvilist poissi ja mitu mustvalget jõmpsikat mängis peitust?

? Koolikotti mahub parimal juhul 4 täiskasvanud siili. Mitut portfelli on meil vaja selleks, et tuua kooli korraga 316 täiskasvanud siili?

Riigikaitset

õpiti koolis

Enam kui kuuekümnepäevane aastas oli Eesti koolides niisugune õppeaine nagu riigikaitse. 1937. aasta sügisel ootasime esimesse tundi õpetajat.

Klassi astus Eesti kaitseväge vormis kõrget kasvu ohvitser, neli kuldset paela käisel. Ohvitseri olek äratas aukartust, aga ka huvi: mis tal on öelda, plaanis meiega peale hakata, mida nõuab.

"Iga eesti noormehe aukohus on teenida Eesti Vabariigi kaitseväes, olla valmis isamad kaitsma." Nii ütles kapten Ein, kui oli end esitlenud. Õpetama ja nõudma asus ta sõjameheliku tarmu ja rangusega.

■ **ESINEMISOSKUS** oli esimene asi, mis selgeks sai – õpetaja, härra kapteni poole pöördumine, pingist tõusmine, seismine, ilma et millelegi toetuks, keha sirge, kõnetatavale otse silma vaatamine, raporteerimine vali ja selge. Ohvitseri korraldus on käsk. Käsk on täitmiseks, mitte vasturääkimiseks või arutlemiseks. "Just nii, härra kapten!" Kannad kokku, ümberpöördu üle vasaku õla (seda ei tohtinud unustada!) ja marsis kohale.

■ **RIVI** on keha kool. "Rividriil, var-

ba vahel vesivill!" laulsime. Nii hull asi polnud, aga mahvi saime küll, enne kui kapten rahule jäi. Igale käsklusele pidi vastama liigutusega terve rivi, kõik see mees, sekundi pealt! Nõudis harjutamist, kuni kolonn astus ühte jalga. Ka sellest oli vähe: rivis ei vantsita ega lonsita! Hea rüht ja kindel samm pidid terveks eluks külge jääma.

"Rühm, laulu!"

"Kuldne öhtupäike, ilus oled sa," kajatas kui ühest suust. Inimesed jäid tänaval vaatama, kui lauluga tulime.

■ **MAASTIKUL** õppisime varjatud liikumist, luureülesannete täitmist, saime Järve ja Ülemiste liivadel roomata. Härra kapten andis käsu topograafilise kaardi järgi maastikku hinnates visandada skits, kuhu ja kuidas laskurrühm kaevub. Joonistasin väga hoolega ja kaart sai enda meelest ilus ja värviline, jooksukraavid ja laskepead rasvaselt peale kantud. Aga on häbi – töö all oli "kolm" pika miinusega – ma polnud topograafial samakõrguse jooni tähele pannud, olin skitsil rühma vastase kõrgustikul asuva positsiooni ette lagedale madalikule, tule alla seadnud!

■ **LASKEASJANDUS** oli leivanumber. Lasketreeningud olid igal õppepäeval: laskmine kolmest asendist – lamades, põlvelt ja püsti, nõelseadeldisega. Niisugune seadeldis oli püssidel, mida kutsuti inglise vintideks ja mis olid rasked nagu rondid. Õpetaja mõõtis viie lasu torkeaukude suurima kauguse üksteisest – tabamuse hajumise. Nõelseadeldisel harjutamise tapva püüdlikkusega. Kõige hullem oli põlvetasend – järjest tund või kauem istumine, jalapõid väikesel liivakotil kõgaras istumise all ja sihtimine põlvelt. Jalg suri all, aga nii saadi laskmise kindlus kätte ja selleks ei kulutatud grammigi püssirohtu ega fina, ainult pingutamist ja kannatust.

Harjutama ja võistleva innustas Eesti laskurite kuulsus – maailma-meistriks tulek Helsingis 1937 ja Lutzernis 1939. Teadsime laskureid nimepidi. Lokotar, Vilberg, Kübar, Kivistik ja teised püstitasid ridamisi maailmarekordeid ja võitsid mõlemal nimetatud aastal maailmakuulsa laskeauhinna – Argentiina kuju, ligi 30 kg kaaluva inglisa kauni hõbekarika. Karikas elaski Eestis peidetult sõjaaja üle.

■ **VABADUSSÕJA AJALUGU** lugesime ja kuulasime nagu seiklusjuttu. Sõja käik oli põnev: esimestel kuudel rasked tõrjelahingud, koolipoisid vabatahtlikena rindel, võidukas vabastamislahingud, Landerswehri löömine Võnnu lahingus ja murdmatu kaitse Narva all, kuni sõlmiti Tartu rahu. Ühe taktikatunni teemaks oli edasitung Kagu-Eestis, lahingud PETERSI ja IRBOSKA pärast. Mitu poissi oli kaardi juures vastanud ja

mina pidin jätkama meie soomusrongide liikumisega Pihkva peale. Olin aga nende lahingute kohta lugenud, mida Punaarmee komandörid meie vägede vastu olid kavandanud, ja alustasin oma juttu alustuseks sellest. Sain paar lauset öelda, kui leitnant hüppas vahele ja hüüdis: "Kuulsite, mis ta räägib? Sellest, mis vaenlasel plaanis oli, oleks tulnud juba ammu rääkida. Rindejuhataja peab oskama vastase käitumise ära arvata!"

Seekord mu kõrvald liikusid.

■ **RIIGIKAITSE ÕPPUSED** kestsid igal kevadel kümme päeva. Nendel õppustel saime ettekujutuse sõdurielust. Lihviti rivi, õpetati relva käsitlemist, tutvustati uusi tanki- ja õhutorjehakureid, seletati tulejuhtimist. Higi jooksis, kasarmute juurde tagasi marssides oli hääl valjust laulust kähe. Oodatud olid kevadised laskevõistlused sõjakooli lasketiirus. Tähtis oli seegi, et lõunaks oli laskeasjandus, nagu öeldi – sõduri paks ja maitsev hernesupp.

■ **KINDRAL LAIDONER** oli Eesti noorteorganisatsioonide peavanem, Vabadussõja-aegne ning hilisemgi kaitsevägede ülemjuhataja – ja väga populaarne. Teadsime tervet rida teisigi Eesti kaitseväge kõrgemaid ohvitseri. need olid admiral Pitka, kindralid Reek, Tonisson, Lill, Soots, Jaakson, Tõrvand, Larka, Landeswehri sõja võitja kindral Pödder, soomusrongide ülem kolonel Parts, Vabadussõjas langenud leitnant Kuperjanov ja kapten Irv.

1939. a. kevadel, kui olime Tondil, teatas rühmaülem uudise: Tondile on oodata kindral Laidoneri. Ega see meile korda läinud, õpilasi vaevalt vaatama tuldi. Aga põnev oleks olnud kindralit silmast silma näha küll!

Kogunesime parajasti kasarmu ette. Meie kõige pisem poiss, Erastus, oli teistest maha jäänud. Ja korraga, ei tea, kust tulnud, oli apelliplatsil kindral Laidoner, tundsimet ta ära otsekohe, ja väike Erastus, ilma et oleks saanud kusagile põigelda, kindraliga vastamisi. Vaatasime eemalt: poiss, sirge nagu tikk, tervitas, käsi vinklis, sõrmed mütsi ääres. Nii oli käsk Tondi õppuste ajal ohvitseri tervitada. Vormimüts pidi ka alati peas olema.

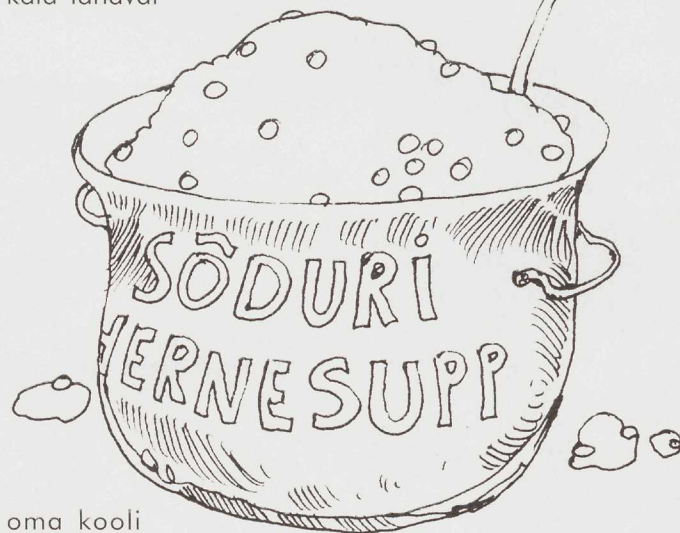
Kindral tervitas vastu. Minu meelest järsu liigutusega, peaaegu nagu

poiski, peatus ja kõnetas ettejäädud koolipoissi. Mida ütles või küsis, meie ei kuulnud, nägime ainult, et Erastus iga vastusega nagu pikemaks sirgus. Polnudki enam see kõige väiksem, vaata et kindralile õlast saati. Tundus, et vestlus kestab juba kaua – üle minuti kindlasti pinnis vaest poissi. Siis tõstis kindral käe hüvastijätuks ja astus edasi. Erastus andis au ja unustas end seisma, käsi kõrva ääres.

Oli see sissekukkumine või õnn – kindraliga kohtuda, tema küsimustele vastata, esineda nagu nii kõrge sõjaväelase ees kohane: mis nimi, kust koolist, mis õppustel toimub, kas meeldib Tondil käia, kas sõdurisupp maitseb? Seda oli kindral õppur Erastuselt küsinud ja lõpuks jõudu soovinud.

■ 1940. A. KEVADEL

seisime jälle Sakala tänaval

oma kooli õuel Tondile riigikaitse päevadele minekuks. Leitnant Metsakond raporteeris direktor Otto Juhan Kiiselle. Direktor tuletas teesaatmise kõnes meelde, kui ohtlik ja keeruline on aeg – Euroopa põleb sõjatules, meie kohus on valmis olla halvimaks. Ta soovis meile ja leitnant Metsakonnale edu õppustel kooli hea nime eest seistmiseks. Poisid muigasid "leitendandi" peale – see sõna oli direktoril tsaariarmeest kõnepruuki jäänud.

Seekord saime Tondil muu õppuse kõrval kõvasti marssida. Harjutasime kaheksa mehe (muidugi poisi) kõrvuti astumist, kolonnis kaheksakesi ühepikkuse sammuga marssides sirge rea hoidmist.

Selles kaheksamehe-rivis marssi-

Pildid joonistas Kirke

sime Vabaduse väljakul Tallinna koolipoiste riigikaitse õppuste lõpuparaadil. Paraadi võttis vastu ülemjuhataja kindral Laidoner. Kui ma ei eksi, olime viimased, kes kindralile defileerisid, kellele ta Vabadussõjas langenud õpetajate ja õpilaste mälestussamba jalamil Realkooli juures kõneles.

Me keegi ei aimanud siis, et olime reedetud. Eesti Vabariiki oli jäänud vaid loetud päevadeks.

■ **SÕDA** tuli meie maale enne, kui arvata oskasime. Eesti poisse pillutati laiali erinevatesse vägedesse ja mitmele rindele. Lahingusse mindi teadmiste ja oskustega, mis olid õpitud riigikaitse õppustel.

Harri Jõgisalu

SÜDA KINGIKS

14. veebruaril
on valentiniipäev!

Sõbrapäev on eestlaste jaoks veel üsna uus püha ja sellega seotud kombed pole siinmail kuigi püsivalt kinnistunud. Tegelikult on päris tore, et aastas on üks kindel päev, millel võime häbenemata endast märku anda kõigile, kes meile armsad on. Sõbrale saab küll toreda kaardi või kingi ka osta, aga veelgi põnevam on midagi päevakohast päris oma kätega meisterdada. Isetehtud kingitusele anname ju kaasa tubli annuse mõttejõudu ja südamesoojust!

Terves maailmas on kombeks üksteisele sõpruse märgiks kõikvõimalikke südamekujulisi esemeid kinkida. Meie teeme juttu sellest, kuidas valmistada varrega südant, mille võib lõbusa lisandina lillepotti torgata või omaette kipsisegu sisse istutada.

TÖÖKS VAJALIKUD MATERJALID:

traat, sobivat värvi lõng.

ABIMATERJALID:

lillepott, kipsipulber, meelepärased kaunistusvahendid (näiteks. kuivlilled, teokarbid, pärlid vm.)

TÖÖVAHENDID:

käärid, traaditangid, liim.

TÖÖ KÄIK:

1. Lõika traadist sobiva pikkusega tükk. Arvesta, et 10sentimeetrise läbimõõduga südame moodustamiseks kulub 40 cm traati.
2. Keri traat lõngaga tihedalt üle. Lõnga algus ja lõpp tuleb liimiga kinnitada. Arvesta, et 40 cm traadi katmiseks kulub umbes 1 m lõnga.
3. Murra lõngaga kaetud traat V-kujuliseks ja painuta mõlemad harud kumeralt alla, nii et nendeks moodustuksid südame pooled.
4. Südame tipus kinnita traadiharud omavahel.

5. Südame tippu kinnitad ka lõngaga ülekeritud sobivas pikkuses traadist varre.
6. Keri süda lõngaga risti-rästi üle nii tihedalt, nagu sulle meeldib.
7. Kui soovid, siis liimi või põimi südamele meelepärane kaunistusmaterjal.

Kui tahad südame lillepotti asetada, siis:

1. Vali selline pott, mille põhjas pole auku või sule see plastiliiniga (sobib ka ehitusteip).
2. Sega potti kipsipulbrist ja veest hapukooretaoline mass.
3. Aseta kipsisegusse südame vars ja oota, kuni segu on kivistunud.

Lillepoti asemel võib kasutada ka mõnda muud anumat.

Hästi sobivad ka tühjad jogurti- ja määrdesuustu- topsid, mis on paberpaelaga kaetud.

HOOLETUS EES, ÕNNETUS TAGA

HOBU HIPPI TEEB TALVETEEGA
LIUMÄEL VASTLASÕITU REEGA.
MÄEL ON MÕNUS SÕITA TAL
TALVEPÄEVAL ILUSAL.

Kirke

Pildi joonistas Kirke

MÄGER SAABUB BMW-GA.
ETTEVAATUST JÄISE TEEGA!
ETTEVAATUST, EESEL TEEL!
PIDUR KORRAKS KRIUKSUB VEEL,
AGA VIST ON JUBA HILJA –
HOOLETUS ON KANDNUD VILJA:
IIA LAMAB TÄNAVAL,
NING ON VÄGA VALUS TAL...

AGA MIS TEEB IIA, EESEL?
MÄNGUPAIGAKS SÕIDUTEE SEL!
TAHTMINE ON TÄNAVAL
TÄNA LIUGU LASTA TAL!
HIPPI KÜLL HÜÜAB: "TULE, IIA,
PAREM SÕITMA MÄELE SIIA –
SIIN ON RADU LAHEDAID!"
AGA EESEL HIRNUB VAID...

HAIGLASSE SAAB VIIDUD EESEL...
KAUAKS SÄNGI JÄÄB NÜÜD SEE SELL,
MÕELDES: "KUI SAAN TERVEKS VEEL,
SIIS EI MÄNGI SÕIDUTEEL –
ERITI KUI SEE ON LIBE..."
IIA MEEL ON KURB JA KIBE...

**HEA, ET SINA OLED
EESEL IIAST TARGEM JA TEAD,
ET TALVEL TULEB SÕIDUTEEL
OLLA ERITI ETTEVAATLIK,
SEST KA PARIMA TAHTMISE
JUURES EI JÕUA JUHT
JALAKÄIJAT SILMATES AUTOT
LIBEDAL TEEL PIDURDADA.**

MAANTEEMET
LIKLUSOHUTUS

BRUNO		TÜKK	
VIGUR- HÜPE		LUKKU PANEMA	
→		↓	
↓		↓	↓
		2xTÄHT KENADUS	↓
		→ MINA INGL.K.	↓
		OSKAR	RIIDE- SÖÖJA
			→ SISA- LIK
			4xTÄHT
		→ MÖISTUS 500 (ROOMA, NUMBER)	↓
		VANUSE	
→ PIRET KÖÖGI- VILJAD			
VEDEL KIVIM VULKAANIS		↓	
	→ EINAR ... BABA		
	HULGUD		
	↓		
	RIINA & IVO		DETSI
→ NOOT ÜPRIS	↓		VETI- KAD
TEMALE	1		
		↓	
		TANT- SIJA	
	→	RIKKIS, KORRAST ÄRA	→ MINA
↓			
TÖÖTASU; ÜMAR- PUIT			→ HÕISSA, MEIL ON ... !
... JA TAAT			ASI
↓			
	→ IIAL EGON	LIITER	NOOT
	OLÜMPIA- MÄNGUD	INGLISE KEELE ARTIK- KEL	KATI & TÖNU
		↓	↓
→ INGRID LODEV SUHTU- MINE TÖÖSSE EEDI			
			→ VÄÄRIS- KIVI
			EHK

Ristsõna koostas Ilmar Trull

HEA LAPSEGA

SOOMES

Kui keegi lugejatest veel mäletab, siis korraldas ajakiri Hea Laps 1997.a. viktoriini Soome kohta. Ega küsimused kõige kergemad ei olnud. Tuhnisin üsna palju raamatutes ja leidsin lõpuks vastused kõigile küsimustele. Ajakirjast sain teada, et võitsin viktoriini ja auhinnaks oli reis Soome. Kulus veel tükk aega, enne kui kevadisel koolivaheajal reis teoks sai. Kuna see oli mu esimene välisreis, siis olin üsna põnevil. Julgemaks tegi see, et reisil oli kaasas ka mu ema ja teine viktoriini võitja Maarja Raasik oma emaga.

Vaheaja esimese päeva õhtul läksime sadamast laevale Vana Tallinn. Seal anti meile kahekohalised kajutid, mille uste avamiseks olid võtmete asemel magnetkaardid. Panime oma asjad kajutisse ja läksime laevaga tutvuma. Laeval oli palju kauplusi ja baare. Meie istusime laeva eesosas asuvas baaris, kuulasime muusikat ja jõime mahla. Väljas oli pime ja aeg-ajalt valgustasid laeva tugevad prožektorid ümbrust, et näha hulpiivaid jääkamakaid ja neile mitte otsa sõita. Laev jäi merele kogu ööks.

Hommikul kell 7 oli hommikusöök rootsi lauas ja laev sõitis paljude väikeste saarte vahelt läbi sadamasse. Sadamas ootas meid pr Tuija Kokko, kellega olime kohtunud

juba Tallinnas. Tema töötab Eestis Soome Instituudis.

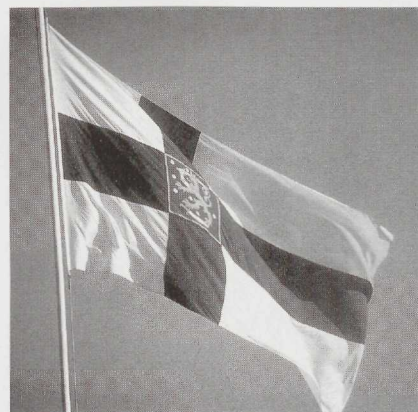
Sadamast sõitsime bussi ja tram-miga Helsingis asuvasse Tuglase Selt-si. See on koht, kus käivad koos Hel-singis elavad eestlased. Meile näidati seltsi ruume ja eestikeelsete raamatute kogu ning räägiti seltsi tegevusest. Sealt tuli meiega kaasa üks tädi, kes viis meid jalgsi läbi linna raud-teejaama. Ta näitas meile presidendi lossi ja muid vaatamisväärsusi.

Edasi sõitsime rongiga Vantaasse, kus asub laste teaduskeskus Heureka. See on vahva koht, kus kõike võib katsuda-kasutada. Saime uurida arvutitest teavet teiste maade kohta ja kuulata kõrvklappidest lauseid kõigi rahvaste keeltes. Seal oli ka üks kassi muumia, mis ei olnud just kõige meeldivam vaatepilt. Meie Heureka viibimise ajal oli seal näitus "Mets ja meie". See oli küll vahva! Ühes kohas olid kõik seinad kaetud valgustatud metsapiltidega ja laual oli pult lindude piltidega. Kui vajutasid linnu kõrval asuvale nupule, siis kuulsid, kuidas see lind laulab. Samuti sai pugeda koopasse, kus karu oma kahe pojaga magas. Ühes kabiinis oli aga metsatulekahju koos selle juurde kuuluva pragina ja suitsulõhnaga. Ma sain ka juhtida suurt veoautot ja tõstukiga tõsta puid ühest kohast teise. Heureka käisime veel

panoraamkinos. Seal olid kõikuvate seljatugedega toolid ja kaarjas ekraan. Nägime filmi vihnametsadest. Kui helikopter lendas, siis oli tunne, nagu istuksin ise pardal. Tekkis ka võigas tunne, kui ahv ja madu otse sinu poole hüppasid. Olime Heureka mitu tundi. Siis sõitsime rongiga tagasi Helsingisse ja jalutasime paar tundi ringi. Meil õnnestus korra isegi linnas ära eksida, kuid õnneks leidsime reisibüroo, kust saime kaardi ja meid juhutati õigele tänavale. Oli päev õhtus. Läksime sadamasse, et sõita tagasi tulede-säras Tallinnasse.

Aitäh Heale Lapsele ja pr Tuija Kokkole!

Elari Haugas Tallinna Kadrioru gümnaasiumi 5.a klassist

Mõeldus, et võiks minna mõnda kaugemale, näpsa kuni kaugemale, ja võtta aega, et näha Australiat, kuigi kauge, kauge, mõnikord kaugemal, kui meil on. Täna ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel. Täna ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel. Täna ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel.

Ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel.

Ühte asja tean ma kindlalt: ma tahan kunagi Australiasse tagasi minna!

Reisijutt Austraaliast

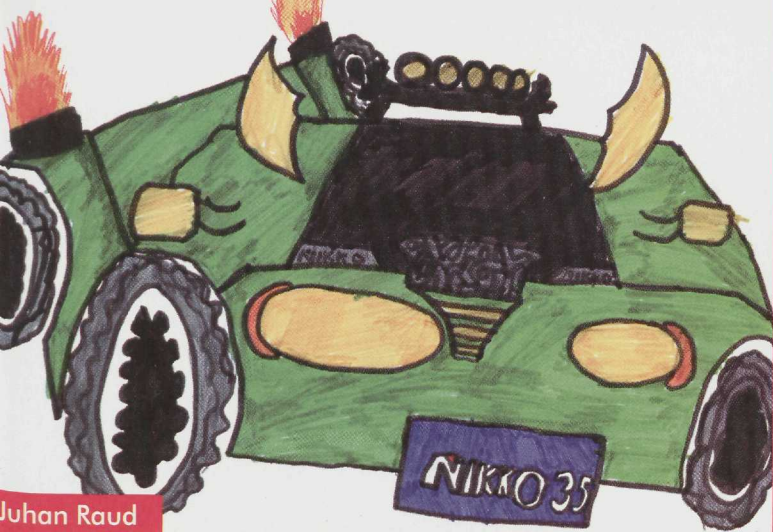
Esimest korda olen ma Austraalias käinud, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel. Täna ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel.

Ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel.

Ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel. Täna ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel.

Ma olen siin, ja see on suurepärane võimalus, et näha seda, mis on kaugel.

Andrus Oksa, Eesti
Kõrgkooli õpetaja

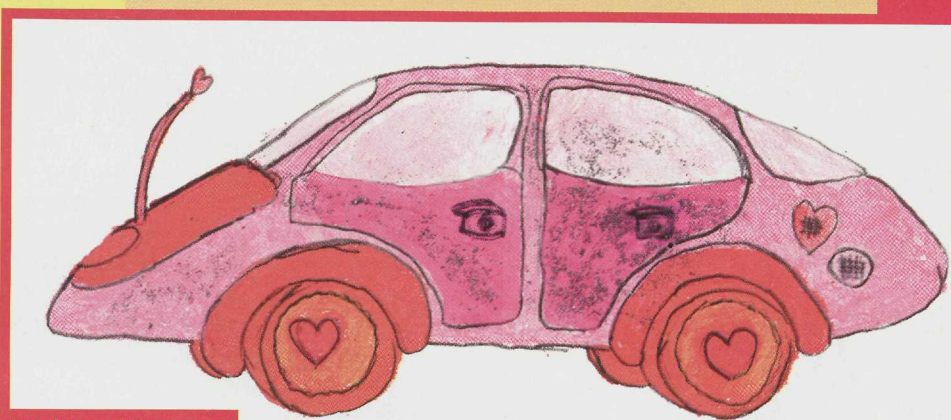

Juhan Raud

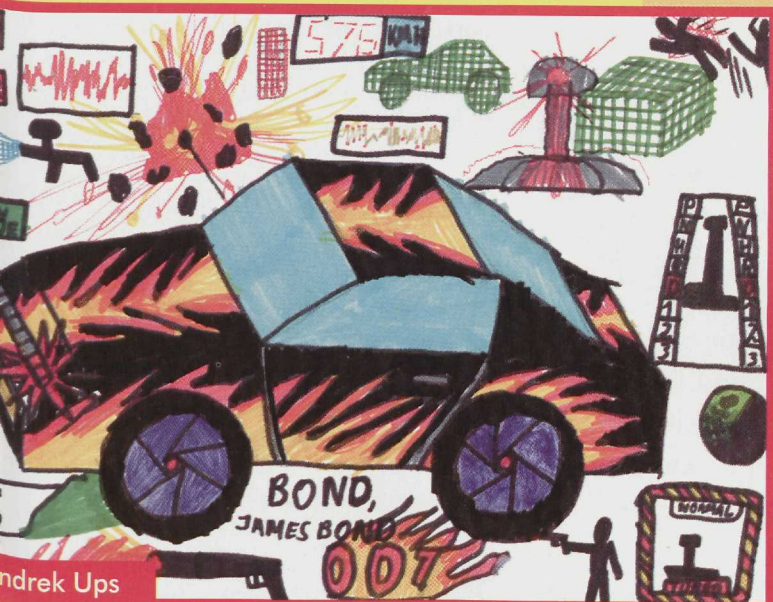
Jukulikke autoküsimusi

Lada võib olla aasta auto?
Muidugi võib – mõni Lada
on isegi kahe aasta auto!

Teelemari Loonet

Andrek Ups

tuleb võtta võlga, et osta Volga?
Kui Volga on omadega läbi, siis saad
teda meenutada, makstes võlga.

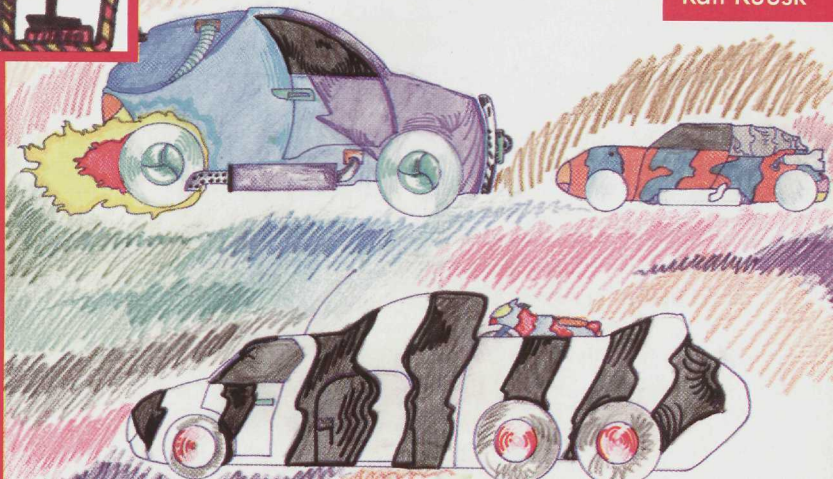

on Volkswagen hea talveauto?
Seepärast et tema juht
ei vaja turvavööd,
kuna niikui külmub
istme külge kinni.

tuleb Zaporozhets osta
komplektis Cadillaciga?
Seepärast et Zaporozhets
võib vabalt sõita Cadillaci
klaasipuhastajate mootoriga.

Rait Kuusk

SIRI

Leelo Tungal

"Seda ma kartsingi!" ohkas Peeter, märgates juba kaugelt, et tema kodu mõlemas aknas põles tuli. "Kogu suguvõsa on ärkvel... On oodata pikemat moraali-jutlust!"

Kuid jutlust ei tulnud. Ema oli oma toas, ja nagu lahtise ukse vahelt paistis, sussutas pisikest Aigarit magama. Aimar tukkus suures toas teleri ees, mille ekraan vilkus ja vurises, nagu raputaks ja ragistaks keegi klaasi taga metalset ribakardinat.

Kui vanem vend teleri välja lülitas, selgus, et Aimar ei maganudki – hoopis puhkas signaali oodates silmi, nagu ta ise väitis.

"Mis signaali sa ootad?" naeris Peeter. "Miki-hiire piiksu või muumitrolli muugimist? Võta teatavaks, et kell pool kaksteist on kõik multika-tegelased teki all ja norskavad!"

"Tss!" tõstis väikevend nimetis-sõrme. "Marslased ei norska – nemad luurivad igal pool ringi!"

"Marslased?" muigas Peeter. "Kas tead, kes on marslased? Need on ussikesed, kes tekivad siis, kui "Marsi" šokolaaditahvel kauaks seisma jääb!"

"Ise oled ussike!" ajas väikevend lõua pahaselt õieli. Tema seitsmeaastase elu jooksul polnud veel üks-

ki käeulatuses olev šokolaaditahvel kauaks seisma jäänud. Paanilise hirmu marslaste ees (nagu ka vaimustava väljendi "pasunasse andma") oli ta pärinud multifilmidelt. "Me kõik nägime, kuidas UFO maandus – kohe tulevad marslased ja annavad kõigile pasunasse! Ma jätsin meelega teleka mängima – et äkki president peab kõnet ja ütleb, kuhu tuleb marslaste eest peitu minna..."

"Jäta jutt!" sasis Peeter venna tumedaid kiharaid. "See oli hoopis komeet – selline lendtäht, õudselt hele. Võib-olla homme uudistes öeldakse, mis selle komeedi nimi on."

"Aga äkki sündis veel üks Jeedulapsuke?" mõtiskles Aigar. "Võib-olla ei

**Kes seda enne näinud,
et käruga jalutavad
üsnagi räsitud
välimusega vanaisad,
pealegi kesköösel?**

õnnestunud tal jõulude ajal sündida? Ega Jeedulapsed ei anna ju teistele pasunasse?"

"Ole rahulik," naeris Peeter. "Keegi ei anna sulle pasunasse, kuni sul on vanem vend!"

Aimar jäi hetkeks mõttesse ja lisas siis: "... peale Mardo, eks ole?"

"Küll me temaga ka kord hakama saame," arvas Peeter ning tegi teist juttu: "Kas Tiitu polegi veel kodus?"

"Ei, enam ei ole. Papa läks jälle

emaga tülli," ohkas väikevend. "Papa arvas, et ema on ta viinapudeli ära peitnud, aga tegelikult oli ta ise selle kapi otsa pannud – me nägime seda alles siis, kui papa oli juba ukse pauguga kinni löönud. Kuule, kuidas sina tohid papale Tiit öelda, aga mina ei tohi?"

"Seepärast, et sinule on ta isa, aga minule kasuisa," lausus Peeter mornilt. Ta võttis taskust plastikust vampiirihambad ja ulatas väikevennale: "Näe, pese hambad puhtaks ja mine magama! Muidu magad veel hommikul sisse."

"Uhuu!" tõstis Aimar vaimustusekisa. "Mul tuligi eile jälle üks hammas eest ära, aitäh! Kust sa need valehambad said?"

"Ah, Rico andis – käisime tema pool videosid vaatamas. Olgu peale, küll me homme räägime, poe nüüd põhku!"

"Jah, mine juba ometi kord magama!" kamandas emagi elutuppa tules. Ta nägu oli kahvatum ja väsinum kui tavaliselt. "Aigar ka jonnis õhtu otsa – imelik küll, miks meie pere lapsed üldse magada ei taha. Kui mina oleksin teie asemel..."

"Tead, ema," sõnas Peeter tõsiselt, "kui ma kooli lõpetan ja tööle lähen, siis ostan meile maja – kusagil kaugel, mere ääres. Ja Tiit las elab üksipäini, las siis joob ja kakleb, palju tahab!"

"Ah, jäta – ega ta siis kogu aeg ka selline ole," naeratas ema nukralt. "Aga mere läheduses oleks uhke elada küll." Ta läks akna juurde ja vaatas murelikult välja. "Ei tea, kuhu see papa nii kauaks jääb – kas juhtus temaga midagi või..." Korraga hüüdis ta kohkunult: "Oi, tänaval käib mingi möll – keegi ajab kedagi taga! Ega see ometi Tiit ole?"

Peeter tundis välja vaadates kohe kasuisa ära mehes, kes imelikul taaru-

val kõnnakul aknast mööda kiirustas. Tiidu järel ruttas lapsevankrit lükates kummaline paar – tavaliselt jalutasid kärudega tänaval emad või isad või ka mõlemad koos, kuid kes seda enne näinud, et seda teevad üsnagi räsitud väljanägemisega vanaisad kahekaupa koos, pealegi kesköisel ajal? Veidra kiirparaadi lõpetas suur hõbedane lind – või oli see hoopiski lehvi-va mantliga inimene? Aga inimesed ju ei oska lennata, isegi niiviisi maadli- gi mitte... Peetrile meenus, et mingit hõbedase rõiva vilksatust oli ta ennist pargiski näinud... Poiss muigas endami- si: arvatavasti olid väikevenna marslaste-fantaasiad tallegi külge hakanud!

Korraga paugatas välisuks ja trepi- kojast kostis kiirustavaid samme. Tiit tormas esikusse, hõlmad laiali ja läkiläki peas viltu.

"Kus võti on?" hüüdis ta hingel- dades. "Uks tuleb kähku lukku pan- na! Eluga, Saima, too võti!"

"Võti on ju esikus nagu otsas nagu alati," lausus ema, kuid ruttas siiski ka ise koridori. Võti klõpsatas lukuau- gus ja Tiit tuli ema kannul tuppa. Ta asetaski lauale mingi hõbedase piker- guse eseme – oli nagu natuke mobiil- telefoni moodi, aga klahve oli ainult kolm-neli, ning needki polnud märgi- statud numbrite ja tähtedega, vaid imelike konksudega.

"Mis see on?" imestas ema.

"On üks asi," lausus Tiit mokaot- sast. "Milleks teda kasutatakse, seda ma veel ei tea, aga materjal paistab olevat kallis – plaatina, nii palju kui mina metallidest taipan... Ärisin selle mingite meeste käest kümne krooni- ga, aga siis tormas kohale mingi leh- viva hõlstiga hull ja tahtis selle värgin- duse mu käest vägisi ära võtta. Hullul ikka hullu jõud – aga jooksu sain! Tst! Olge vait, minu meelest seisab keegi trepikojas... Oot, ma lasen tule ka sur- nuks..." võttis ta suuna esiku poole ja vajutas elektrilülitit. Lamp kustus, kuid sellest läks esik hoopis valgemaks! Ja mitte ainult esik – ka elutuba hakkas korraga hõbedaselt kumama... Ning tuppa astus – või oleks ehk õigem öelda "imbus" hõbedane kuju. Ei Peeter ega ema saanud sõnagi suust.

Peeter mõtles vanasõnale, mis ütleb, et lapsesuu ei valeta – ilmselt nägi Aimar tõesti mingi kosmosemasi- na maandumist... Maa peal sündinud inimesed ju niiviisi õhus hõljuda ei

Pildid joonistas Kirke

oska. Kuigi terasel silmitsemisel sar- nanes hõbedane "marslane" nooru- kile, näo järgi otsustades võinuks teda pidada lihtsalt kenaks suurte silmade- ga tüdrukuks.

"Mis? Kus? Uks sai ju lukku pan- dud..." pomises Tiit. Ta ruttas lau- jurde, haaras kähku metalse riista- puu pihku ning hakkas seda põue- taskusse toppima.

"Kuidas sul häbi pole!" hüüdis tul- nukas vaikselt. Ta kõneles veidi kume- da häälega, kuid ta sõnades polnud mingit aktsenti.

"Iga moenarr plika ei tüki m i n u korterisse!" kurjustas Tiit. "Kao välja, kuuled! Kas sa ei tea, kus uks on? Või peab su hoopis aknast välja viskama?"

"Tiit, ära'nd!" püüdis ema kasuisa rahustada ja Peeter tundis, et tal on mõlema pärast piinlik.

"Anna talle kohe see asjandus ta- gasi!" ütles poiss vaikselt, kuid vihaselt. Tal oli hea meel, et mõlemad väike- vennad juba magasid – tavaliselt nut- sid nad pärast Tiidu korraldatud skan- daale tükki aega takkapihta – nii uinu- des kui uneski.

"Sina, jõmpsikas..." tahtis kasuisa

Peetrit lüüa, kuid siis juhtus kumma- line lugu. Väike habras nooruk osu- tus tõeliseks vägilaseks: ta võttis oma masina pihku nii kergelt, nagu poleks teine seda põrmugi takistanud, ha- aras Tiidul, suurel jässakal mehel pare- mast käest ja jalast kinni, tõstis mehe hetkeks oma pea kohale ja... viskas siis aknast välja. Kõige imelikum oli aga see, et mees lendas küll läbi raa- mide-klaaside, kuid need jäid terveks.

"Taevane heldus!" hüüdis ema.

"Vägev!" arvas Peeter.

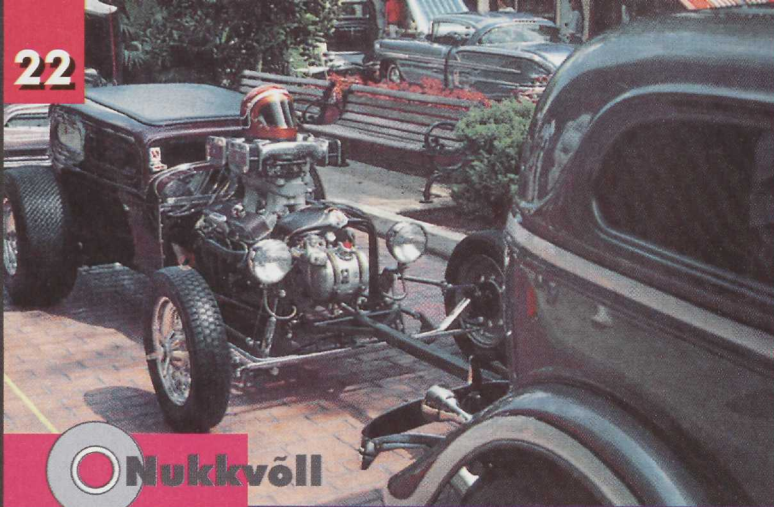
Hapra vägilase nägu valgustas midagi naeratuse taolist. Ta ulatas ühe käe emale, teise Peetrile ja lausus: "Te- re, Saima! Tere, Peeter! Mina olen Siri Siiriuselt. Me kohtume veel kindlasti!"

Ja siis oli ta äkki kadunud.

Trepikojast kostis kasuisa lohisevaid samme ja kirumist: "Oma koduski ei saa enam rahu!" Sammud peatusid ukse taga. "Ma ütlen, Saima, et enne ma koju ei tule, kui see hull sealt on läinud!"

"Elu läheb põnevaks!" mõtles Peeter.

Järgneb

Nukkvõll

↑ Ameerika seaduste järgi nimetatakse seda '34 aasta Ford Sedani puksiiris olevat asjandust järelkäruks.

↑ Järelkäru võib ehitada ka auto soovidele vastu tulles ja masina enda stiili järgides.

← Kui tahad endale hot rodi ehitada natuke haruldasemast autost (näiteks juhtub sul garaažinurgas vedelema 1933. aasta Pontiac Sedan) võid oma tuttavaid kiusata, näidates, et ega see Ford muuks kõlba kui järelkäruks.

↑ Pole just palju neid, kes oleksid võimelised ostma endale 1959. aasta Cadillaci, rääkimata sellest, et ostaksid neid kaks tükki korraga ja saeksid ühe nalja mõttes pooleks ning teeksid temast järelkäru.

← Kaks korda Volkswagen Type 2.

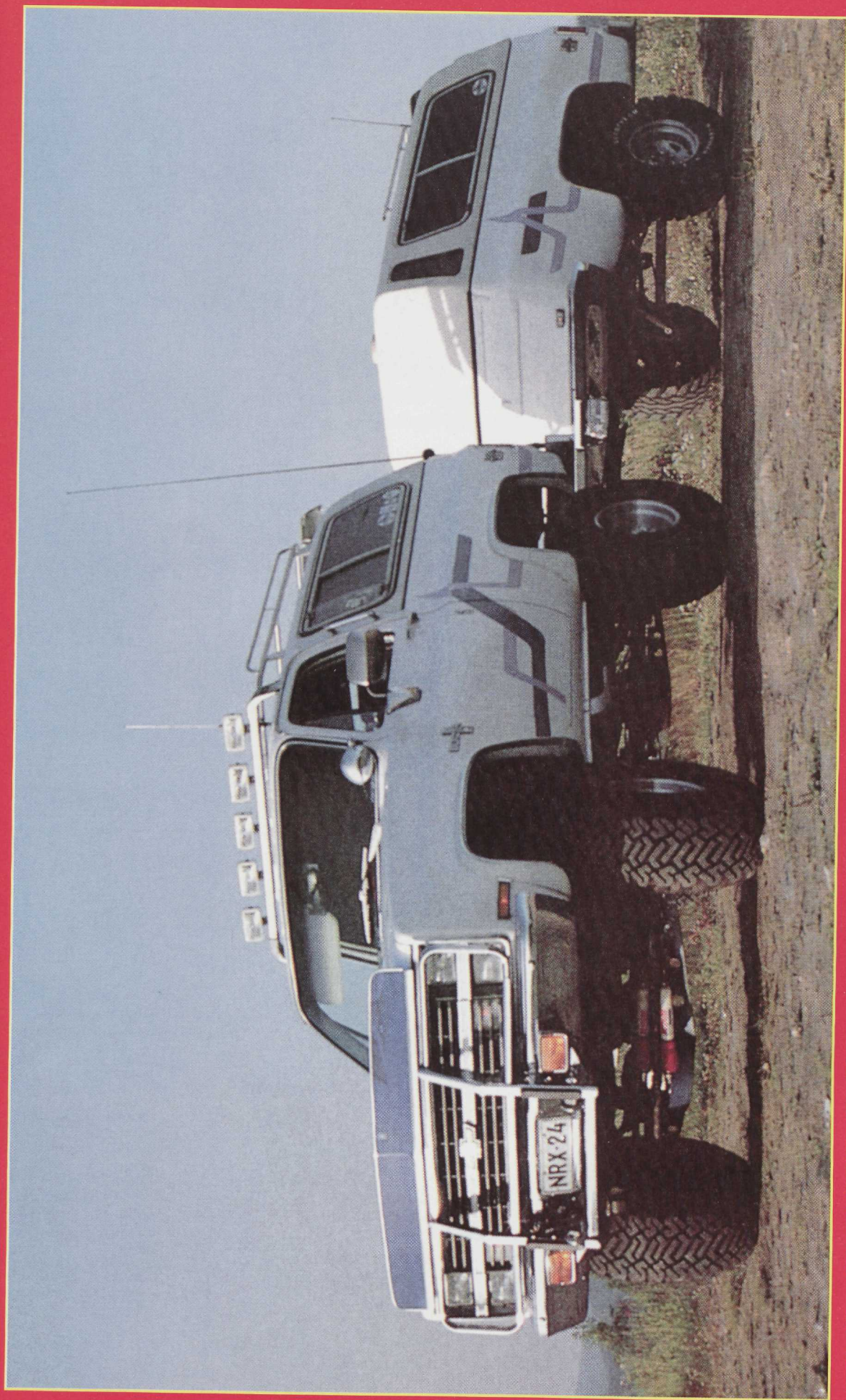
JÄRELKÄRUD

← Seda elamuks mõeldud järelkäru, mis on valmistatud Rootsis S. M. V. tehases, kutsutakse auto-harrastajate seas munaks (rootsi keeles ägget). Eks ole vist ilmatu raske ära arvata, millest tulenevalt on talle selline hüüdnimi antud!

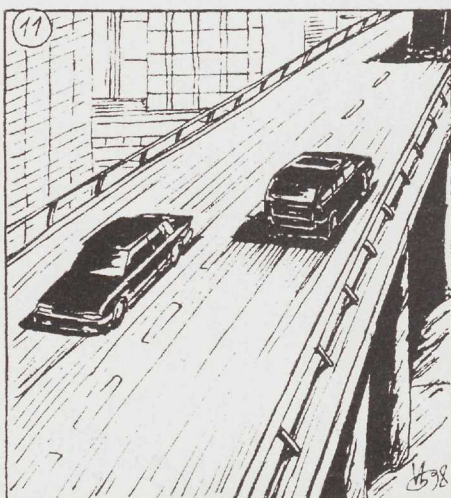
↑ Meie jaoks tundub tavaline selline järelkäru, nagu sellel pildil näha võib. Nii naljaka nimega järelkärusid oskavad teha vist ainult soomlased. Narri käru, aga mitte ta nime!

POOLTEIST CHEVROLET BLAZERIT

Võõrad mõtted

VEIKO LIIS © 1998

SAIME TEADA, ET MAFFIA HIMUSTAB MINGISUGUST VÄGA OHTLIKU RELVA NING AJAB TAGA DIRK PANNERIT. OTSUSTASIME SU PÄÄSTA PÄRAST KEERULISI OTSINGUID JÕUDSIME SPORDIHOONE JUURDE...

N'SYNC

Justin Randall Timberlake

sündinud: 31. jaanuaril 1981
silmade värv: hallikas-sinised
juuste värv: blond

Christopher Alan Kirkpatrick

sündinud: 17. oktoobril 1971
silmade värv: helepruun
juustevärv: tumepruun

Joseph Anthony Fatone Jr.

sündinud: 28. jaanuaril 1977
silmade värv: pruun
juuste värv: pruun

Viis lähedat kutti Floridast (USA) said üleöö kuulsaks looga "I Want You Back". Tegemist oli "N'Synci" esimese singliga, mis kohe jõudis ka edetabelite tippu nii Euroopas kui ka Ameerikas. "N'Sync" on viie parima sõbra bänd – Lance, Chris, Justin, JC ja Joey olid lihtsalt lõbus viisik, kuni nad avastasid oma lauluhäälte kokkukõlavuse. Bändi nimi iseloomustab poiste arvates neid väga hästi (sync – lühend inglise keelsest sõnast synchronize – kokkulangev, ühtiv) – kuigi huvid ja iseloomud on kõigil erinevad, sobivad nende hääled ja muusikalised ideed hästi kokku.

Joshua Scott Chazez (JC)

sündinud: 8. augustil 1976
silmade värv: sinine
juuste värv: pruun

James Lance Bass

sündinud: 4. mail 1979
silmade värv: helesinine
juuste värv: helepruun (värvitud blondiks)

Triibu-Liine teguderohked päevad

Triibu-Liine ei istu talvelgi, käpad rüpes. Muide, lisaks lastele on ta leidnud uue sõbra – Sajajalgse, kellega käib aeg-ajalt ETV Lasteuudiste saates juttu puhumas. Veel eelmise aastanumbri sees kohtus lapsur Paldiski lastega ja uue aasta alguses kutsus kokku mõned oma Tallinnas ning Harjumaal elavad sõbrad ja sugulased.

Muidugi tahaks Triibu-Liine kohtuda KÕIGI Hea Lapse lugejatega! Ja kes teab, võib-olla saab lapsuri unistus kunagi teoks?

See foto on tehtud Triibu-Liine kohtumisel Paldiski eesti ja vene kooli lastega.

Kirjalaps

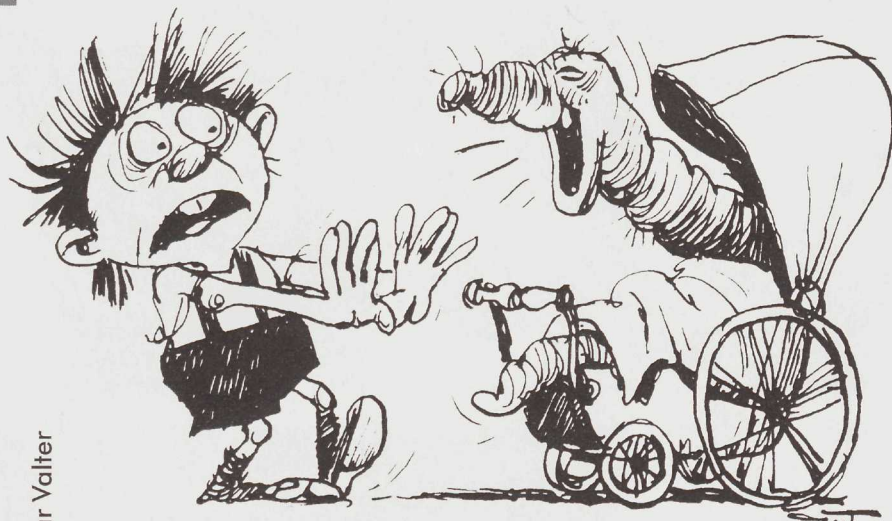
Nimi: TANJA SEROVA
Hüüdnimi: Tanjuska, Tanka
Sünnipäev: 14. oktoobril
Õed-vennad: ei ole.
Kool: Paldiski põhikool (7. klass)
Huvialad: joonistamine, sport, lugemine, tantsimine, muusika kuulamine, arvuti, spikerdamine koolis.
Ringid: aeroobika.
Lemmikspordiala: korvpall, freestyle.

Lemmikraamat: "Berti päevik".
Lemmikbändid: Spice Girls, All Saints, Jamiroquai.
Lemmiklauljad: Robbie Williams, Will Smith, Madonna.
Lemmikvärv: punane.
Lemmikõppeained: matemaatika, inglise keel.
Koduloom: koer Chucky
Parim söber: Katrin Õunpuu.
Meeldib: huvitavatest üritustest osa võtta, jalutada, tantsida, pühapäeval laiselda, huvitavate inimestega kohtuda.
Ei meeldi: valetamine, petmine, prügi välja viia.

erivitan kõiki, kes mind tunnevad!
 See foto minust on tehtud Moskvast.

**SAAGEM
TUTTAVAKS,
SÕBRAD JA SUGULASED!**

Edgar Valter

NAERU-USS

Õpetaja: Lapsed, kas keegi teist teab, kummal poolel meie kehas asub süda?

Juku: Mina tean, mina tean, õpetaja! Süda asub seespool!

Naabronu leiab Juku oma korteri ukse taga käputamas ja imestab: "Mida sa, poiss, meie ukse taga teed?"

"Ma pillasin oma võtme maha ega suuda seda kuidagi leida!" kurdab Juku.

"Sinu korter asub ju koridori teises otsas, kuidas su võti siis meie ukse taha kukkuda sai?"

"Ega ta siia kukkunudki, aga teie ukse kohal on hea suur laelamp, siit on palju parem otsida!"

Pärast talvevaheaga kooli tulles teatab Juku tähtsalt: "Käisin oma esivanematega Kanaari saartel puhkamas. Küll mul oli seal palju seiklusi – täitsa õnn, et ma rongi alt pääsesin!"

"Aga Kanaari saartel pole minu teada raudteedki?" imestab õpetaja.

"Nojah," kiidab Juku kaasa, "ainult tänu sellele ma rongi alla jäämisest pääsesingi!"

Juku ja ta isa näevad jalutuskäigul linnuparve.

"Vaata, isa, seal on kanaarilin-

nud!" rõõmustab Juku.

"Ei, Juku," raputab isa pead. "Kanaarilinnud on kollased, need siin aga hoopis rohelised."

"Aga paps, me oleme ju Kanaari saartel!" tuletab Juku isale meelde.

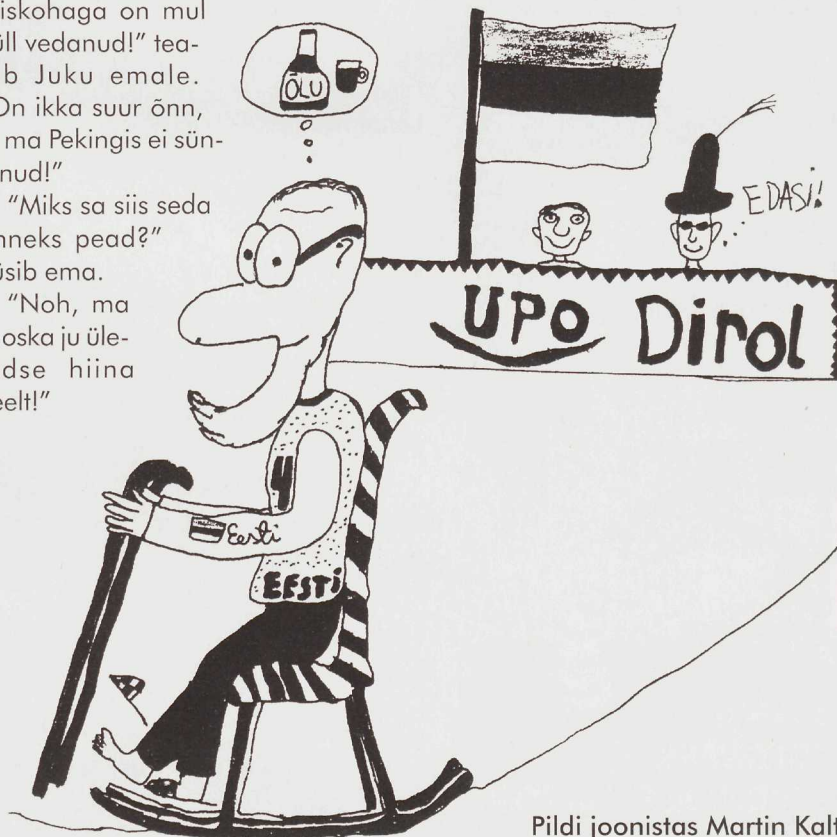
"Sedan'd küll," jääb isa mõtlema. "Võib-olla on praegu siin lihtsalt selline aastaeg, et kanaarilinnud on alles toored?"

"Vähemasti sündimiskohaga on mul küll vedanud!" teatab Juku emale. "On ikka suur õnn, et ma Pekingis ei sündinud!"

"Miks sa siis seda õnneks pead?" küsib ema.

"Noh, ma ei oska ju üleüldse hiina keelt!"

"Mida arstionu sinuga tegi, Juku?" küsib ema.

"Absoluutselt mitte midagi!" laiutab Juku käsi. "Ta ainult hoidis mul randmest kinni ja imetles, kuidas ta käekell käib!"

"Ema, ema, ma olen juba neljateistkümne aastane, aga ikka ei osteta mulle rinnahoidjat! Mispärast, ema?"

"Sinu lõputu virisemine iga pisiasja pärast hakkab mulle juba närvidele käima, Juku!"

"Kuulsin, Juku, et käisid suusamaratonil," ütleb õpetaja. "Kas sõit oli väga väsitav?"

"Oh ei, õpetaja – sõita oli päris lahe, aga nälg oli küll hirmus, ja janu tahtis ära tappa!"

"Aga suusaraja ääres oli kindlasti ka toitlustuspunkte?" küsib õpetaja.

"Oli küll – aga ainult esimesel päeval!"

Pildi joonistas Martin Kalt

KOPRAKLUBI

Mida see tähendab? Igal juhul mitte seda, et nüüd kopraid suure hooga küttime hakatakse, ega ka seda, mida tulevane jänese- (või ka kassi-)aasta öeldakse toovat. Iga-sugused horoskoobid ja tähtkujude vaatlused on küll moes ning päris põnev on kõike seda ka uskuda, mida nad pakuvad. Aga ma pole küll veel kuulnud, et mingi looma nimelisel aastal üles kutsutaks ka selle loomaliigi vastu sügavamat huvi tundma hakata. Pigem tahab inimene ikka nende nimetuste alt midagi enda kohta teada. Kopra-aastaga on lugu teisiti. Nimetus peab äratama huvi selle loomaliigi, tema eluviiside ning inimese ja kopra suhete vastu.

■ Ja siit tuleb Sulle esimene ülesanne: UURI JÄRELE, KAS KOBRA ON EESTIMAA PÕLISELANIK VÕI SISSETOODUD VÄLISMAALANE!

Oleme Kopraklubis tutvunud kahe salakirjaga: morsetähestiku ja tagurpiditähstikuga. Nende lugemiseks on tarvis kasutada võtmeid ehk šifreid. Tagurpiditähstik on hästi kergesti dešifreeritav ja selle lugemiseks andsime võtme Hea Lapse 11. numbris. Panen nüüd kopraklubilastele ette, et kui meil on üksteisele midagi tähtsat öelda, siis teeme seda tagurpiditähstikku kasutades. Teen sellega nüüd algust: JEPYP ZFUZU ZUMT YLYLYYJYUÖ VIHUYHJÄ ZUMTYÖÄ ÄÄLS!

Loodan, et need, kes harjutanud, suudavad seda dešifreerida!

■ Teine küsimus kõlab nii: MISSUGUSED LOOMALIIGID ON JUURESOLEVAL PILDIL?

Kopraklubi on juba kahe jalaga uude aastasse astunud – kui arvestada veel meie lipulooma kobrast, siis koguni kuue jalaga! Meeldiva üllatusena meile kuulutas Eesti Jahindusnõukogu 1999. aasta KOPRA-AASTAKS!

KOPRAKLUBI KIRJAVEERUD

Meil on kaks Andrest, kes Kopraklubi kirjaveergudele agarasti vastavad: Andres Jakoblev ja Andres Ainson, mõlemad Tallinna poisid.

Andres Jakoblev kirjutab: "Saadan vastused Kopraklubi küsimustele. Poiss üleval vasakul on lõbus ja seltskondlik, aga poiss üleval paremal on tusane, hoidub omaette ja vihostub ning solvub kergesti. Poiss all vasakul on tõsine ja mõtleb enne tegutsemist alati järele, poiss all paremal aga on piripill, kes solvub kergesti ja hakkab iga tühise asja peale nutma. Sellele skaudisalgale pakusin aga tegevuseks näiteks luurekat vabas looduses."

Andres Ainson kirjutab: "Saadan teile enda joonistatud portree, nagu palusite. Joonistuselt leidsin järgmisi

iseloomujooni: 1. heatujuline, 2. pahur, 3. kurvameelne, 4. tagasihoidlik. Vastus teisele ülesandele: mina kui salgajuht annan skaudisalgale järgmised ülesanded (alustades vasakul oleva skaudiga): 1. aitab vanemaid inimesi, 2. on info levitaja nii skaudisalgale kui ka väljaspoole, 3. jäädvustab skaudisalgale tegevuse päevikusse, 4. söögitegija, 5. lipu heiskaja ja korrapidaja, 6. salga diskor, 7. salga muusik, kes mängib akordioni. Tagurpiditähstiku tekst võis olla nii: "Häid jõulupühi ja kohtume uuel aastal!"

Salakirjas oli kirjutatud hoopis: "EDUKAT AASTALÕPPU JA TÄNAN KIRJADE EESTI!"

Aga nagu näete, on mõlemad poisid andnud peaaegu ühesuguseid vastuseid ja loeme neid õigeteks. Nõnda siis tuleb arvestada, et skaudisalgas võib leiduda nii ülitarku, hoopleajaid, irisejaid kui valitsemihimulisi liikmeid. Salgajuht peab kõik panema ühiselt ja tagajärjekalt tegutsema. Andres Ainson on oma kirjas seda püüdnud teha. Andres Jakoblev on erinevate iseloomude liitmiseks pidanud parimaks teeks luurekat vabas looduses.

■ Ülesanne nr. 3 MIDA TEEKSID SINA?

Loodame osavõttu Kopraklubi tegevusest nii neilt, kes olid aktiivsed mullu kui neilt, kes alles kavatsevad Kopraklubi kirjasõpradeks hakata!

EESTIMAA SKAUTLIKUD ORGANISATSIOONID

Oli aasta 1920, Vabadusõja lõpust polnud möödunud palju aega, Eestimaa 10 skauti oli viibinud äsja Inglismaal suurlaagris ehk ülemaailmsel I Jamboreel. Selleks ajaks oli skaute maailmas juba miljoni ümber. Eesti esindus võttis osa ka ülemaailmsest skautide konverentsist, kus moodustati Rahvusvaheline Skautide Büroo, saades sellega rahvusvahelise skaudiorganisatsiooni asutajaliikmeks. Eespool kirja pandud Gustav Suitsu värsiread ja rahvusvaheline laager said innustajateks uue rahvusliku skautluse loomisel.

Noorseppade Tallinna maleva VII rühm

ボーイスカウト
入団のご案内

**“Vasarad meil vuhisegu,
ääsi tuli tuhisegu, rauda
raome, terast taome,
teeme mõõga, teeme oda,
et võiks kaitsta oma koda!”**

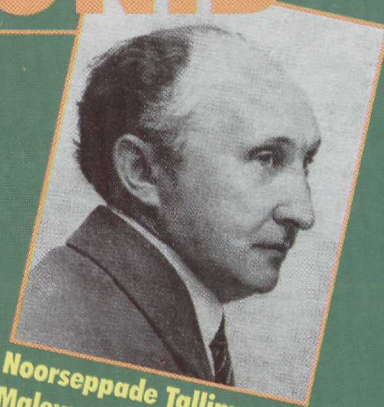
Oma hümniks võetud laulu järgi said uue organisatsiooni liikmed endale nimeks sepad. Peale seda polnud enam raske kogu organisatsioonile nime leida – noorsepad!

Asutajaid poisse oli 30 ümber. Nad palusid organisatsiooni toetajaks tulla admiral Pitkal. Too nõustus ja kutsus poisid Kalevi aeda esimesele koondusele. Tuli ka hulk pealtvaatajaid ja nende hulgast astus Pitka juurde üks tütarlaps ning palus ennast ka noorsepaks vastu võtta. Tulemuseks oli see, et koonduse lõpul registreeriti uude skaudiühendusse 60 poissi ja 20 tüdrukut. Oli tekkinud poiste ja tüdrukute uus skautlik organisatsioon Noorseppade Malev.

On arusaadav, et nimetus “noorsepp” peitis endas jõudu, reipust, oskust ja tahet olla abivalmis, tegema kõike vajalikku oma rahva hüvanguks ja kaitseks. See kutsus noori. Kui noorseppade malevaid hakkas tekki Tartusse, Türi, Viljandisse, Raplasse, Märjamaale ja Keilasse, kutsuti ellu Ülemaaline Noorseppade Liit.

Kuna organisatsioonil puudus riiklik toetus, võitlesid malevad majanduslike raskustega. Noorseppade organisatsioonil oli liikmeid 2000 ümber. Malevatest oli tugevaim Tallinna Noorseppade Malev. Tüdrukute ja poiste rühmad tegutsesid eraldi, kuigi ühiseid ettevõtmisi oli palju. Tallinna maleva vanemaks sai vabrikant A. Lellep, kes toetas noori, oli nende tegevusest huvitatud ja andis noorseppadele rahalist abi. Ta oli Eesti Vabariigi presidendi K. Pätsi sõber, kes pühendas oma elu noorsoole kuni 1941. aastani, kui ta kommunistide käe läbi igaveseks kadus.

■ ÜLESANNE NR. 4
MILLISE RIIGI SKAUDID
SÕIDAVAD LAAGRISSE?

Noorseppade Tallinna
Maleva vanem A. Lellep

Noorseppade tegevus oli lõppenud 1928. a. ja paljud ühinesid pärast seda noorkotkaste ja kodutütardega.

Noorseppade ettevõtmised olid mitmekülgsed. Mul oli aastad tagasi – ajal, kui skautlusest ei tohtinud rääkidagi – õnn kohtuda Jäneda kooli õpetaja Karin Topmanniga, kes julges öelda, et ta on olnud noorsepp, ja rääkis, kuidas ta koos sõbrannaga käis jalgrattareisil mööda Euroopat. Nägin hästi peidetud ja hoitud ajakirja “Noorsepp” numbrit ja mitmeid märke ning päevikut. Sain teada, et noorseppade tegevuses seisid esikohal võimlemine ja muud spordialad. Korraldati üldhari- vaid loenguid, meelelahutuslikke õhtuid, võistlusi teiste noorsoo-organisatsioonidega, oldi sõprusd- metes Tšehhoslovakkia sokolitega – sealseste rahvusskautidega. Noorseppadel olid ka merirühmad, sest maleval oli oma kahemastiline purjelaev “Kurra.Murra X” ja sõudepaat.

Täisealiseks saamisel sai organisatsiooni liige vanem-noorsepa nimetuse ja tegutses iseseisvas ühenduses maleva juures edasi. Järkude aluseks olid skaudi järgud, kuid hundu asemel oli neil uusik. Poisid kandisid kohvipruuni õlakutega pluusi, siniseid põlvpükse nahkvööga ja mahapööratud sukki. Peas olid neil laia äärega pruunid viltkaabud. Tüdrukute vormiks oli sinine madrusekraega pluus sama värvi seelikuga ja sinine viltkaabu. Rinnamärgiks oli noorseppadel hõbedane skaudiliilia, mille ülaosal asetses viikingilaeva kujutis.

Skautmaster Leho Männiksoo

Barbindus

Kingad jalga, kingid kotti – ja reisile!

Nagu näete, oskaside meie lugejad välja mõelda vapustavalt mõnusaid kingamoode – päris põnev oleks selliseid jalavarje peatselt tänavalgi näha!

Nüüd aga oleks vahva, kui joonistaksite ka niisama fantastilisi käe- ja reisikotte. Barbiel on nimelt plaanis kevadisel koolivaheajal pisut ringi reisida ja selleks on loomulikul vaja kohvrit või kotti.

NB!

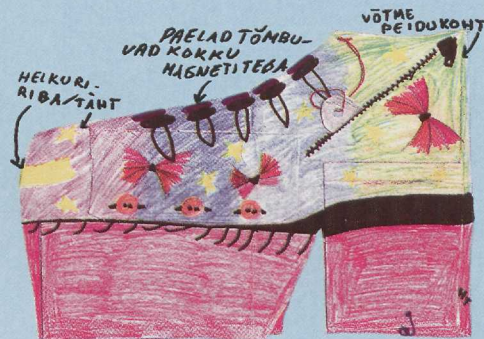
Lisaks kõigele muule võtab Barbie reisile kaasa ka **MINILAEKA**, milles elavad mitmesuguste muinasjuttude tibatillukesed tegelased. Ühes laekas on Aladdin oma muinasjutuga, teises väike merineitsi, kolmandas... Nojah, eks te ise tea, milliseid toredaid muinasjutte maailmas ringi liigub!

Helen Nõmm

Jaana Ziius

Kärt Rebane

Elen Pärt

Liisa Kivimäe

**PARIMATELE
KOTILEIUTAJATELE ON AGA
MINILAEKAD AUHINDADEKS!**

MÄNGUASJSDE
MAALETOOJA
JA HULGIMÜÜJA

RIMONNE

Kirjanurk

Ristsõnakassetid saavad seekord **DIMA LOPUHHIN** Ruhnu saarelt ja **SANDRA VUNGI** Viljandimaalt.

Tulnukapiltide vahel avastas 10 erinevust kõige esimesena **MARTIINA VIIL** Tartust.

BARBIE pisikese sõbratari kingad saavad **ANITA KARMA** ja **LIISA KIVIMÄE** Tallinnast, **ELEN PÄRT** Tartust, **MARIA JÜRISSE** Jürist ja **HELEN NÕMM, JAANA ZIIUS** ning **KRÕÕT OLO** Torist.

Küünlakõutervitus kõigile sõpradele ja sugulastele!

Pean tunnistama, et seekord oli jälle kangesti raske auhindu jagada – õigemini jagamata jätta, sest suurepäraseid joonistusi ja kirjatükke saabus jälle mitu korda enam, kui meil preemiakraami jagus... Aga ega's võistlused ilma pealt otsa ole lõppenud – sellestki numbrist leiavad huvilised uusi ülesandeid ja küsimusi, nii et **EDU KÕIGILE!**

Igavesti Teie Triibu-Liine Nessuke

Tere!

Soovin saada endale kirjasõpra, kes oleks 10 - 11 aastat vana. Mina ise olen 11 aastane tüdruk ja sooviksin ka kirjasõbraks tüdrukut. Tore oleks, kui saadaksite ka foto. (Kuulutus ei aegu.)

TRIIN SAARUP,
Ehitajate tee 45 - 28,
Tallinn 12512.

Tere, Triibu-Liine!

Ma tahaksin leida kirjasõpra vanuses 8 - 10 aastat. Ise olen 10. Soovitan oleks, kui saadaksid pildi ja elaksid Tartus. Mulle meeldivad Spice Girls ja hobused. Mu sünnipäev on 25. jaanuaril.

KAROLIINA RAUDSEPP,
Anne 51 - 18,
Tartu 50703.

KILLUMÄNGUD

(ehk võõrapäraselt puzzled)
võitsid **ARRO pere** lapsed
Voorest, **KÄRT REBANE**
Tartust ning
KRISTEL KIVIJÄRV,
LIIS LASS
ja **MONIKA MAIDRE**
Tallinnast.

NIKKO-auhindu saime seekord mitut masti. Ühe **AUTO** võitis taas **ARRO pere**, aga seekord hoopis Kadrinast: Loodame, et **SUSANNA, KLEMENS, JOOSEP** ja **SIIMON ARRO** mahuvad kõik selle autoga mängima.

Teise auto teenis auga ära **JUHAN RAUD** Tallinnast ja kolmanda –

RAIT KUUSK Märjamaalt. **NIKKO KÄEKELLA** võitsid **MADIS AVI** Tartumaalt, **TEELEMARI LOONET**

Raplamaalt, **SANDER OLO** Pärnumaalt ja

INDREK UPS Harjumaalt. **NIKKO MÜTSI** hakkavad kandma **AGO KITSEMETS;** **INDREK TAMM** ja **KRISTJAN MADISSON** Tallinnast ja **LAURI POST** Saaremaalt.

• **Trükikrati uus temp tuli ilmsiks meie jaanuarinumbris, kus kratt tegi liiga klassikule!**

Juhan Jaigi "Kassi kaubamaja" avaldasime lühendatult, ja ehk märkasite, et kratt oli loo lõpus read segi ajanud. Värsisepad said kindlasti aru, et tegelikult peab olema nii:

Veel hankis ta Toilast tooli
ja Vokast vokipooli,
kuid Jõhvits ta kosutas jõudu
ning jätkas siis sõitu ja sõudu.

(kärbe)

Nüüd pood on tal valmis kui loss.
Kel taskus on mõni kross,
see otsib üles ta maja
ja ostab sealt, mida vaja.

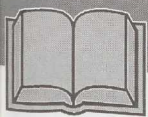
Eks teeme ikka jälle nii, et Tallinna ja Põhja-Eesti lapsed tulevad oma auhindade järele Kullo Lastegaleriisse (Kuninga 6), lõunaestlaste preemiad saadame Tartu Lasteraamatukogusse (Kompanii 3/5) ja Pärnumaa lastele püüame auhindad toimetada Pärnu Lasteraamatukogusse (Nikolai 21). Kellel on muid ettepanekuid, see kirjutagu või helistagu toimetusse.

Jõudu tööle, sõbrad!

Tere!

KÕIK, kes on 9 -11aastased, kirjutage 9aastasele Sandrale! Mulle meeldivad Back Street Boys ja Aaron Carter. Minu hobideks on ujumine, lugemine ja prahikogumine. (Ma ei tea, miks see emale ei meeldi, et ma prahti kogun?) Ma käin ka muusikakoolis ja õpin klaverit.

SANDRA VUNGI, Pauli t.
Veelikse küla, Abja vald,
Viljandimaa 69304.

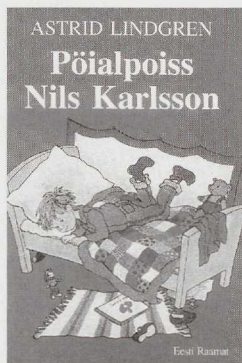
Järjehoidja

Hurra, veel üks Astrid Lindgreni raamat!

Astrid Lindgren on paljude Hea Lapse lugejate lemmikirjanik. Tema raamatuid loevad meelsasti nii lapsed kui täiskasvanud. Kes meist poleks näenud terase Vaht-ramäe Emili vempude ja Katuse-Karlssoni tegude üle! Oleme otsinud koos Pipi Pikksukaga spunki ja jälitanud koos Kalle Blomkvistiga juveelivargaid. Nüüd on ilmunud uus valimik Lindgreni jutte, ning raamat kannab pealkirja

"Pöialpoiss Nils Karlsson"

Esimesel hetkel tundub, et tegemist on tuttavate kirjanduslike kujudega. Kuid nimiloo peategelane on küll Nils, aga mitte Holgersson (kes on teatavasti pärit hoopis Selma Lagerlöfi raamatust) ja mehikese perekonnanimi on küll Karlsson, aga ta ei ela katusel, vaid hoopis keldrikorteris, kuhu pääseb voodi all oleva rotiaugu kaudu... Kuid raamatus on lugusid teistestki kummalistest kujudest: haldjatest, härjapõlvlastest, röövlitest, kellakäost, kellel hing sees... Aga Lindgreni muinaslood pole ümber jutustatult pooltki nii põnevad kui ise lugedes!

Annie M. G. Schmidt

KES RABISTAS JALAKAPUU VÕRAS?

(Katkend jutustusest "Miisu")

Suur lambakoer jälitas raevunult mingit olendit. Nad ei näinud päris hästi, kes see oli. Too olend kadus seisvate autode vahele ja koer sööstis talle järele. Ja seejärel oli kuulda hirmsat rabistamist kõrge jalakapuu võras.

"Kass," ütles härra Smit. "Kass ronis puu otsa."

"Oli see ikka kass?" kahtles Tibbe. "See oli nii suur. Ja ta oleks nagu tiibadega laperdanud. Minu arust oli see mingi suur lind. Toonekurg või midagi taolist."

"Toonekured ei jookse," ütles härra Smit.

"Jah, aga ta laperdas niiviisi. Kas üks kass saab siis niimoodi laperdada?"

Nad läksid vaatama.

Koer seisis puu all ja haukus vihasele ülespoole.

Nad üritasid aru saada, mis seal okste vahel toimus. Kuid kass oli kadunud. Kui see muidugi üldse oli kass.

"Tule siia, Mars!" hüüti koera. "Mars! Siia!"

Eemalt lähenes üks härra rihmaga. Ta kinnitas rihma koera kaelaketi külge ja hakkas teda sealt ära vedama.

"Urr..." tegi Mars. Ta ajas käpad kangeks ja lasi end mööda asfalti lohistada.

Tibbe ja härra Smit seisis endiselt oma kohal ja jõllitasid puud. Ja nüüd märkasid nad midagi seal kõrgel, noorte kevadiste lehtede vahel.

Nad nägid ühte säärt. Kaunimustrilise suka ja lakk-kingaga säärt.

"Püha taevas, see on ju naine," ütles härra Smit.

"Pole võimalik," ütles Tibbe. "Nii kõrgel. Kuidas sai ta nii kiiresti nii kõrgele puu otsa ronida?"

Nüüd ilmus nähtavale ka nägu. Suurte kartlike silmadega hirmu täis nägu punase juukse-pahmaka all.

"Kas ta läks ära?" hüüdis ta.

"Jaa, ta läks ära. Tulge alla!" hüüdis Tibbe.

"Ma ei julge," hädaldas preili puu otsas. "Ma olen nii kõrgel."

Kirjastuselt Eesti Raamat on ilmunud teinegi vahva tõlketeos: hollandlanna Annie M. G. Schmidt'i jutustus "Miisu".

Miisu on teadagi üks levinumaid kassinimesid ja selles võid kindel olla, et koera- või karu-raamatuga siin tegu ei ole. Aga kui arvad, et "Miisu" kirjeldab lihtsalt ühe hariliku nurrulööja elulugu, siis eksid. Kui meenutad Annie M. G. Schmidt'i varem ilmunud raamatuid ("Viplala", "Jip ja Janneke", "Vunts & Junts"), siis võid uskuda, et kujutlusvõimest pole sel vahval kirjanikul kunagi puudust tulnud. Hollandis nimetati A. M. G. Schmidt'i tema eluajal tõeliseks kuningannaks – teda austati ja armastati ehk enamgi kui päris-valitsejat.

Jutustuse "Miisu" illustraator Carl Hollander on arvatavasti suur kassisõber. Ja kasse selles raamatus juba jagub! Sellegi poolest otsustas autor Miisu nime anda hoopis... arva ära, kellele? Veidi saad sellest aimu katkendi kaudu, milles ajakirjanik Tibbe koos oma vana õpetaja Smitiga kohtab jutustuse nimitegelast.

Tõlge: Marian Laving.
© Eesti Raamat 1998

Minu parimad sõbrad

Minu parimateks sõpradeks on 7 hamstrit ja koer. Hamstrate nimed on Tom, Mel, Mike, Tondu, Madonna, Baby ja Posh. Koera nimi on Muri. Tom on isa ja Mel on ema, ülejäänud (peale Tondu) on nende lapsed. Nemad on kõik kääbushamstrid ja elavad suures kastis. Teised on tavalised, aga Tomil on valge nina ja ta on teistest kurjem.

Aga Tondu on kuldhamster – täpselt selline, nagu teil ühes ajakirjanumbris oli. Ta elab puuris, kus tal on jooksuratas, maja, toidukauss ja joogipudel. Ta ronib mööda trelle. Tondule meeldib mu öla peal istuda. Kõik hamstrid söövad näriliste toitu, sivkasid, aed- ja puuvilja.

Koera aga võtsime märtsis varjupaigast. Ta on hästi väike ja näeb välja nagu ärapüगतud šoti terjer. Käin temaga 3 korda päevas jalutamas. Ta on sõbralik ja naljakas. Mängin temaga peitust. Kahjuks ei oska ta veel ise peitu pugada, otsib ainult. Aga ehk ta õpib veel!

Pildistasin ka oma krokodilli, kes oli parajasti pesukausis. Kahjus pole ta päris krokodill, vaid mänguasi...

Mari-Ann Kallas Tallinnast

Minu kass Marta

Tahaksin rääkida oma kass Martast. Marta on üleni must, ainult lõua all on tal 3 - 6 valget karva. Kui Marta mööda riieleid käib, ei aja ta kunagi midagi maha.

Ükskord, kui Marta tuppa tuli, võtsin ta sülle ja ta kräunatas. Selgus, et teda oli külje pealt puretud, nahk oli lahti. Me viisime kassi operatsioonile. Kui me Marta kätte saime, oli ta veel narkoosist päris uimane, käis tagurpidi ja pissis oma toidukaussi. Ema tegi talle venna pidžaamavarrukast vesti, et ta haava seest niite välja ei rebiks. Nüüd on haava kohale juba karvad peale kasvanud. Marta oskab ise uksi lahti teha. Ta hüppab lingi peale ja ripub seal seni, kuni uks lahti läheb. Kahju ainult, et ta uksi enda järel kinni ei pane!

Marta on tore kass ja ma armastan teda väga!

Eva-Maria Pert

Tallinna Vanalinna kooli 2. T klassist

Minu sõbrad

Parimad sõbrad on mul koerad ja linnud. Meil on kodus kaks koera: kuueaastane Kim ja üheaastane Castro. Kim ja Castro on saksa lambakoerad. Kim on küll vanem, aga Castrost on ta hulga väiksem. Mõlemad koerad on mustaseljalised ja väga sõbralikud meie pere vastu

Veel on mul kaks kollase pea ja sinise kehaga viirpapagoide. Nende nimed on Matilda ja Filipp. Matildal on silmadevahe roosa, Filipil aga sinine, sest ta on meessoost. Mulle meeldivad loomad väga. Tahaksin veel hobust, aga seda ma vist küll ei saa...

Liis Rooni Türitl

See on minu hamster!

Joonistasin pildi oma hamstrist. Ta on väga armas. Tal on suured kõrvad ja süsimustad silmad, väikesed armsad käpad ning jalad. Tal on ka väike sabajupp. Minu hamster on mustavalgekirju. Ta nimi on Billi-Villi.

Triin Saarup Tallinnast

Tere Hea Lapse toimetus!

Minul on kodus 3 merisiga Esmeralda (keskel), Dono-della (all) ja Riki (üleval) on Esmeralda poeg.

Monika Maidre Tallinnast

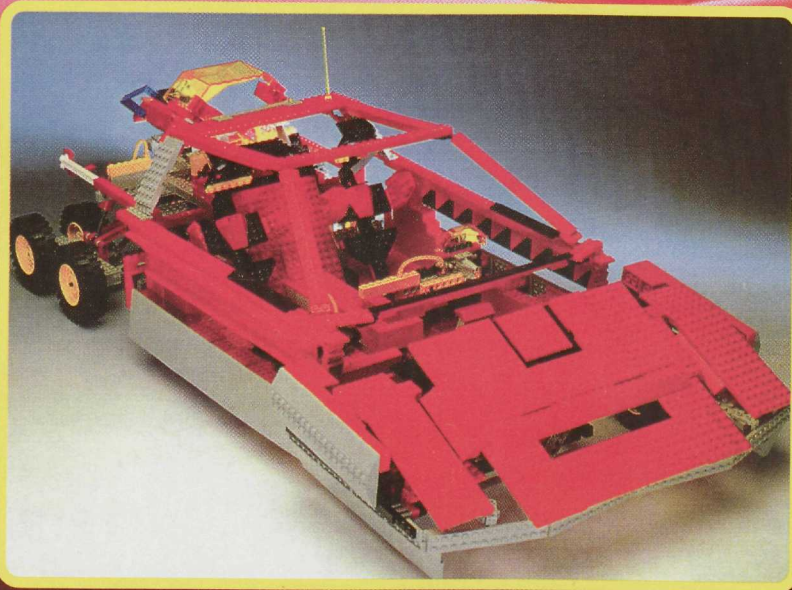
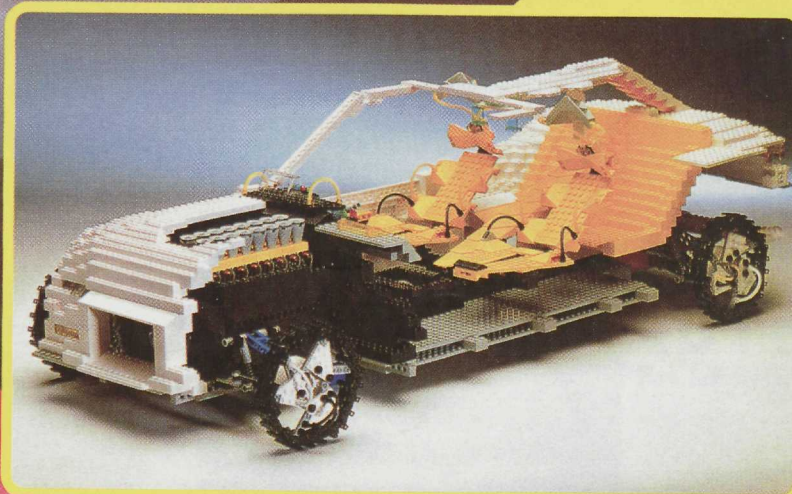
EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR...

Algab võistlus "XXI sajandi LEGO auto"!

Ajakiri Hea Laps ja AS Rekato kuulutavad välja võistluse tulevikuautode meisterdajatele! Materjaliks on müüdugi LEGO klotsid! Peauhind on sõit Legolandil!

- Ehita mistahes Lego klotsidest (Basic, Duplo, Technic) fantastiliselt mõnus auto!
- Tee oma autost foto ja saada see ajakirja Hea Laps toimetusse aadressil Harju 1, Tallinn 10146.
- Kui Sul ei ole Lego klotse või pildistamisvõimalust, joonista oma tulevikuautost pilt, pane ümbrikusse ja saada toimetusse.
- 30 paremat mudelit pannakse välja näitusele "Idealkodu", mis toimub Tallinnas maikuu. Nende autode autorite hulgast selgitab žürii võitja, kes sõidab augustis LEGOLANDI! Lisaks antakse välja 10 ergutusauhinda – 10 Lego karpil!

Pane tähele!

Häid ideid oma auto ehitamiseks saad kindlasti näituselt **MOTO-REX '99**, mis toimub Tallinnas Eesti Näituste paviljonides 25. - 26. märtsini. Lisaks suurtele pärisautodele võib seadna ka 18 Lego klotsidest tulevikuautot, mis on ehitatud Saksamaal ja välja mõeldud elukutseliste disainerite poolt. Klotsid on aga täpsel sellised nagu Sinul koduski! Tule ja vaata kindlasti!

Triibu-Liine
jääd pikisilmi ootama
kõigi oma sõprade
ja sugulaste
fotosid ja joonistusi
tulevikuauto
mudelitest!

Pea meeles!

- Parim LEGO mudel ei pea alati olema kõige suurem ja raskem!
- Auto ei ole ju ainult poiste mänguasi, vaid ka... (Ah, eks Sa ise tea!)

LEGO esindaja Eestis: AS Rekato

LEGO

ISSN 1406-3441

